

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๖

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๒๖/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๔๘๐.

- ๑. รับรองรายงานการประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๑,๒,๓,๔,๕ และ ๖/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ๖๖๗
- ๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือน และ ค่าพาหนะ ของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๖๖๗
- ๓. ร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ (ต่อ) ๖๗๕
- ๔. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเหมือง ฝาย และพนัง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓. ๖๘๔
- ๕. ญัตติขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุม ของรัฐบาล ๗๐๕
- ๖. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้างการชลประทานในจังหวัดนครนายก พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๗๐๕

๗. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อจัดสร้าง
สถานี่ทดลองการเกษตรกลาง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง
คณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็น
การพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓	๗๐๖
๘. ร่างพระราชบัญญัติพระราชทานวิสุงคามสีมา พุทธศักราช
๒๔๘๑ ของรัฐบาล	๗๐๗
๙. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการทำสวนยางสน พุทธศักราช
๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณา
เสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓	๗๐๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๖/ ๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๐๘ ท่านเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
รับรองรายงานการประชุมสภาฯ ครั้งที่
๑,๒,๓,๔,๕, และ ๖/๒๔๘๐ (วิสามัญ)
สมัยที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมเห็นชอบ วาระต่อไปขอ
ให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
เงินเดือนและค่าพาหนะของสมาชิกสภาผู้
แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของรัฐบาล

พระยาไชยยศสมบัติ(รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาล
ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเงินเดือน
และค่าพาหนะของสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐
โดยมีหลักการว่า เพื่อให้สมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎร นอกจากข้าราชการประจำ

การ ได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๒๕๐ บาท
ทั้งใน สมัย ประชุม และ นอก สมัย ประชุม
แต่ถ้าเป็นข้าราชการประจำการก็ให้ได้รับ
เบี้ยประชุมเฉพาะในสมัยประชุมเดือนละ
๒๕๐ บาท และเพิ่มเงินเพิ่มพิเศษประจำ
ตำแหน่งประธานสภาฯ เดือน ละ ๕๐๐
บาท เหตุผลในการที่รัฐบาลได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อสภาพิจารณ
นั้นก็มียุ่ที่ว่า การที่ได้จ่ายเงินเดือนบวก
ค่าพาหนะอยู่เวลานี้รู้สึกว่ามีข้อขัด
ข้องทาง การ น่าจะแก้ไขให้เป็นทางเดียวกัน
อีกอย่างหนึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็มี
หน้าที่ที่จะรักษาเกียรติ และฐานะของตน
เงินเดือนที่ได้อยู่เวลานี้รู้สึกว่าออกจะต่ำ
ไป นอกจากนั้นพระราชบัญญัตินี้เราใช้
แก่สมาชิกซึ่งจะได้เลือกตั้ง คือในสมัย
ต่อไปไม่ใช่ในสมัยนี้ ก็ควรที่สภาฯ นี้จะ
ได้เตรียมไว้สำหรับผู้ที่ จะเข้ารับตำแหน่ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต่อไป ไม่ใช่เป็นการที่เราจะมาขอเงินเดือนขึ้นกันเอง นอกจากนั้น ข้าพเจ้าได้คำนวณ ในทางการเงินว่างบประมาณที่มีอยู่จะเพียงพอหรือไม่ เจ้าหน้าที่ได้รับรองแก่ข้าพเจ้าว่า ถ้าหากได้ตั้งตามนั้นแล้ว จะไม่ต้องรบกวนสภาฯ นี้ แต่จะต้องมีการโอนกันบ้าง เพราะค่าพาหนะนั้นไม่ได้ตั้งจ่ายในประเภทเงินเดือน ส่วนเงินเดือนของท่าน ประธานสภาฯ นั้นเห็นว่า ท่านประธานฯ มีภาระอันหนักอยู่ในอันที่จะรักษาความสามัคคีแก่สมาชิกทั้งปวงก็ควรที่จะเพิ่มเงินเดือนขึ้นให้ควรแก่ฐานะที่เป็นอยู่ จึงหวังว่าสภาผู้แทนราษฎรคงจะรับหลักการ

พระพิณิจธนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับพระราชบัญญัตินี้ มีเหตุผลที่จะกราบเรียนสภาฯ ดังต่อไปนี้ ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะต้องขอวิงวอนท่านสมาชิกทั้งหลายว่าถ้าข้อความอันใดที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อที่ประชุมนี้ จะกระทบกระเทือนหรือไม่พอใจประการใด ขอให้ท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาอะไร อย่างอื่นนอกจากจะพูดไปตามความจริงใจเท่านั้น เงินเดือนของ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านทั้งหลายก็ย่อมทราบอยู่แล้วว่า ในขั้นต้นเราได้ตั้งไว้ร้อยละบาท นอกสมัยประชุม และเวลาในสมัยประชุมก็มีสองร้อยห้าสิบบาท นั้นเต็มเป็นเช่นนั้น และต่อมาเราก็ได้เพิ่มขึ้น นอกสมัยประชุม เป็นหนึ่งร้อยบาทกับค่าพาหนะห้าสิบบาท รวมเป็นร้อยห้าสิบบาท และในสมัยประชุมเงินเดือนสองร้อยห้าสิบบาทกับค่าพาหนะอีกห้าสิบบาทรวมเป็นสามร้อยบาท ตามที่ได้จัดการไปคราวนั้นก็มีสมาชิกได้กล่าวติเตียนพวกเราเป็นนักหนา ท่านคงยังจะจำได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นพ้องด้วยกับท่านสมาชิกผู้นั้นเหมือนกันว่า เมื่อเรามีอำนาจแล้ว เราจะเอาเงินมาใช้จ่ายมาเพิ่มให้แก่พวกเราเอง จริงอยู่ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการคลังหรือรัฐบาลอาจจะบอกว่าเป็นทำให้แก่สมาชิกที่จะมาครวหน้า ไม่ใช่ทำให้แก่พวกเรา แต่ว่ามีหลายคนหรือหลายสิบเปอร์เซ็นต์ที่จะสมัครรับเลือกตั้งและกลับเข้ามาอีกรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าตั้งใจจะสมัครเหมือนกันและอาจจะเข้ามาอีก และได้ประโยชน์อันนั้นรวมทั้งสมาชิกผู้ประจำการคือได้รับเงินเดือนประจำการนั้น ขอรับประทานโทษ เพราะว่าสมาชิกประเภท

ที่ ๒ นั้นอย่างไร ๆ เสียก็ต้องมาอีก ถ้าจะพูดไปแล้ว เราทำไปเพื่อประโยชน์ของเรา ขอรับประทานโทษรัฐบาล การที่เรามีเงินตั้งที่ ท่าน แกลงมาแล้วว่าเงินในงบ ประมาณ อาจจะมีและอาจจะ โอนกัน การที่เรามีตั้งนี้ไว้ก็หมายความว่าเราไปขึ้นภาษีศุลกากร ภาษียางและภาษีอะไรต่าง ๆ มา เราจึงมีเงินเหลืออยู่เพิ่มขึ้นเงินเดือนให้ และเรามีเงินเหลือที่จะงดไม่ใช้พระราช บัญญัติลด บ้านานาญตั้งที่เรา รับหลักการไปแล้วเมื่อเช้า ซึ่งจะส่งเงินไปอีกเดือนละหลายแสน ถึงแม้ว่าเป็นเงินไม่มากแต่ข้าพเจ้าก็รู้สึก ว่า รัฐบาลนี้ไม่เป็นประชาธิปไตย โดยเหตุที่จะได้กราบเรียนต่อไปนี้ คือท่านหาได้ฟังความคิดอ่านของผู้แทนราษฎรที่โศกครวญว่าราษฎรชาวนาของเราเดือดร้อนมาก และภาษีรัฐูปการก็เดือดร้อน ท่านควรจะได้ฟังและ ลดของเหล่านี้ ลง ไป และอีกอย่างหนึ่งอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ เราได้เซ็นชื่อกันเป็นอันมากตั้ง ๘๐ คน ตั้ง ๑๐๐ คน และขอให้ท่านลดลงมา ท่านลดลงมาไม่กี่เดือนท่านก็เพิ่มอีก และในบั้นพวกเราก็ต้องประพฤติผิดศีลธรรม ผิดกฎหมายอะไรต่าง ๆ ตั้งนี้ไม่ใช่ท่านไม่มีเงินให้เรา เงินคงคลังของท่านมีตั้ง

ร้อยกว่าล้าน ท่านไม่เอามาช่วยเรา ท่านลดลง ไม่ใช่พระราช บัญญัติลดบ้านานาญพวกเรา นั้นให้ประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับ เบี้ยบ้านานาญสูง ๆ ซึ่งได้รับ สองสามร้อยขึ้นไป ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับผู้น้อย ข้อที่ ๑ ท่านควร จะ ได้พิจารณาปรับปรุงภาษีอากร และลดอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ ลงมา ลดเงินรัฐูปการ ลดอากรค่า่าน จากผลที่ท่านหาได้น้อยอะไรเหล่านี้ เป็นต้น ข้าพเจ้าพูดอยู่ในหลักการ เพราะเกี่ยวกับการใช้เงินขอรับ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ แทนที่ท่านจะได้ทำ ท่านไม่ทำ ท่านมาเพิ่มเงินเดือนให้กัน มาตั้งตำแหน่งใหม่ ๆ มีตั้งแต่ร้อยห้าสิบบาทขึ้นไป และท่านมาปรับปรุงอะไรกันใหญ่โต แทนที่ท่านจะได้ตั้งกรรมการ ปรับปรุงจำนวน และเงินเดือนคน ก็เขาเรียกว่า รีเทรนเมนต์ คอมมิชชัน ตามที่ข้าพเจ้าได้เสนอแล้ว ท่านหาได้ทำไม่ บัดนี้เราจะ ไปดูตามกระทรวงต่าง ๆ บางแห่ง บางกรม เรา จะเห็นคนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่มากตั้งนี้ก็มี นี่ข้าพเจ้าพูดถึงการพุ่มเพื่อย โดยเหตุประการ ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควร จะ ได้ปรับปรุง ภาษีอากรตั้งที่ได้เสนอมมาแล้ว ก่อนที่จะได้มาขึ้นเงินเดือนคน ซึ่งมีรายได้พอหรือเหลือเฟืออยู่แล้ว ตามความ

คิดเห็นของข้าพเจ้า และอีกอย่างหนึ่งฐานะของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเวลานี้ใคร ๆ ก็ทราบว่าจะควรจะได้ปรับปรุงให้มีเงินเดือนให้พอแก่การที่เขาเหน็ดเหนื่อยเขาต้องทำงาน เช่นอย่างเวลานี้ใคร ๆ ก็ทราบอยู่แล้วว่า กำนันผู้ใหญ่บ้านบางแห่งหรือมากที่เดียวซึ่ง ได้รับส่วนลดไม่พอ เว้นไว้แต่จังหวัดพระนคร ศรีอยุธยา ซึ่งบางที่จะได้มาก แต่จังหวัดอื่น ๆ ไม่พอ ถ้าท่านทั้งหลายมีเวลาพอที่จะไปพบปะแล้ว ท่านทั้งหลายจะยอมรับว่ากำนันผู้ใหญ่บ้าน ร้องกับเราว่าเขาไม่มีรายได้พอเพียงที่จะทำงานให้แก่รัฐบาล เพราะเหตุว่าเวลาที่เจ้าพนักงานจะออกไปตรวจการก็เอาเขา ไปด้วยแล้วเขา ไม่ได้อะไรเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็มีอีกข้อหนึ่งที่รัฐบาลนี้ควรจะได้พิจารณาเหมือนกัน คือครุฑประชาบาลซึ่งได้รับเงินเดือนอยู่ ๘ บาท ทั้งนี้เป็นต้น เราควรจะเพิ่มให้แก่เขา เราไม่ควรเพิ่มให้แก่คนที่ได้ ๒๕๐ หรือ ๓๐๐ ข้าพเจ้าได้ขอรับประทานโทษแล้วว่าบางที่จะไม่พอแก่ท่านสมาชิก ข้าพเจ้าต้องขอรับ ประทาน โทษซ้ำอีก เพราะท่านประธาน ฯ สันหวัท้เกรงว่าจะไม่พอใจเขา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า ไม่เห็นด้วยเลยที่เราควรจะตรา พระราช บัญญัตินี้ ไป

ในระหว่างเวลาของพวกเรา พวกเราควรจะคิดถึงผู้ที่ยากจนกว่าเรา เช่น อย่างปรับปรุงภาษีอากรตั้งที่ทราบเรียนมาแล้ว และยกฐานะกำนันผู้ใหญ่บ้าน ให้ดีขึ้นราชการของเราจะได้ดีขึ้นอีกเป็น อันมากทีเดียว

พระพิไสยสุนทรการ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต) : ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าผู้แทนเชียงใหม่พูดเมื่อ กั้นั้น ท่านพูดส่วนเฉพาะตัวท่าน ข้าพเจ้าพูดโดยสมาชิกทั้งหลายที่จะมาข้างหน้า โดยเหตุว่าเวลานี้ท่านได้เบี้ยบำนาญอยู่แล้ว ๓๖๐ บาท และกว่าเสียอีก พระราช บัญญัตินี้ให้เดือนละ ๒๕๐ บาทนั้นไม่มากเลยเป็นความจริงพอสมควรกับฐานะแล้ว และข้าพเจ้ายินดีที่เพิ่มให้ประธานสภา ฯ ของเราด้วย สมควรเป็นอย่างยิ่ง ควรจะรับหลักการ

นายเตียง ไชยกาล (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบเสียก่อนว่าความเห็น ในส่วน ตัว นั้นก็อยาก ได้เงินจริง ๆ แต่ในที่นี้เราเอาความเห็น ของราษฎรเข้ามาพูดในสภา ฯ ปัญหาที่จะเพิ่ม

เงินเดือนแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น ส่วนตัวข้าพเจ้าเองมีหวังที่จะได้เป็นผู้แทนราษฎรอยู่โดยเหตุผลทั่ว ๆ ไป แต่เหตุผลในพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่สมควรรับหลักการ จึงอยู่การทำงานให้แก่ชาติถ้าไม่มีเงินพอสมควรแล้ว จะทำไม่ได้ก็ ช้อนั้นข้าพเจ้าไม่เถียง แต่ถ้าจะทำงานให้ได้ก็แล้ว ถ้าตั้งใจจริงแล้วไม่ต้องเกี่ยวกับเงินมากนัก ในที่นี้หลักการให้เงินเดือนเพิ่มขึ้น เราแปลกลับไปตามร่างเดิม แต่ก่อนเราถือว่าถ้าใครมาประชุมได้ค่าบ่วยการนั้นส่วนหนึ่ง แต่บัดนี้ถึง ไม่มา ประชุมก็ได้เงินเดือนอย่างเดิม นั้น เป็นการ สอน ให้คน ซ้ำเกียจ อีกอย่างหนึ่งเป็นการสอนให้คนมาเป็นผู้แทนโดยหวังเงินเดือน ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับส่วนตัวสมาชิกเป็นส่วนมาก ข้าพเจ้าขอเสนอให้ยกเอาเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาถ้าผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดรับรอง

พระพิณิจชนากร นายทองอยู่ พุมพัฒน์ รับรอง

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าเปิดอภิปรายต่อไป

น.ต.หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
ก่อนอื่นรัฐบาลใครจะชี้แจงเหตุผลในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มายังสภาฯ ให้ท่านสมาชิกได้ทราบ ก็ว่าความมุ่งหมายของรัฐบาลไม่ได้มีเจตนาแต่ประการใดในการที่จะเอาใจสมาชิกในสภาฯ นี้ด้วยการออกพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่มีความมุ่งหมายไปดั่งที่ท่านสมาชิกบางคนได้เข้าใจไปว่า ออกพระราชบัญญัตินี้ไปเพื่อที่จะล่อให้มีการสมัครผู้แทนกัน มากมายหรือจะเป็นไปในทางใดทางหนึ่ง และโดยเฉพาะตัวข้าพเจ้าเองท่านสมาชิกย่อมจำได้ว่าได้เคยคัดค้านเสมอในการที่สภาฯ นี้ทำอะไรในทางนี้ เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของสภาฯ และโดยเฉพาะก็เกี่ยวกับสิทธิ

ของสมาชิก เป็นต้นว่าเรื่องการเมือง การเลือกตั้งก็ ในเรื่องค่าพาหนะของสมาชิกก็ ข้าพเจ้าไม่เคยมีความเห็น พ้องด้วย แต่สำหรับในร่างพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้ามีความเห็นพ้องด้วย ด้วยเหตุผลดังนี้คือในร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้มีการเขียนฐานะของผู้แทนราษฎรขึ้นในจำนวนซึ่งไม่สู้มากนัก ถ้าจะคิดเฉลี่ยแล้วประมาณเดือนละ ๒๕ บาทโดยทั่วไป และนอกจากนี้ในร่างพระราชบัญญัตินี้ มีกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม ซึ่งเป็นกำหนดเวลาซึ่งพ้นอายุของรัฐบาลชุดนี้ และพ้นอายุของผู้แทนราษฎรชุดนี้จริงอยู่ในการทำงานนั้นเราย่อมมีความรักชาติมีความเจตนาดีแล้วก็ย่อมจะทำงานได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงอะไร นี่เป็นหลักซึ่งเราทุกคนในระหว่างผู้รักชาติด้วยกัน แต่พฤติการณ์ทั่ว ๆ ไปที่จะทำงานให้เป็นไปด้วยดีนั้นย่อมจะต้องอาศัยความเรียบร้อยส่วนตัวและครอบครัวด้วย ผู้หนึ่งจึงจะสามารถปฏิบัติกิจการงานในหน้าที่ได้ดี สภา ฯ นี้เป็นสภาผู้แทนราษฎร เราจะต้องระวังรักษาเกียรติยศของผู้แทนราษฎร ด้วยตามสมควร - คือ ในการที่ผู้แทนราษฎร ได้รับเบี้ยตอบแทนเล็กน้อยหรือไม่เป็นการเพียงพอ นั้น ย่อมจะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของตน ไม่ได้

กว้างขวางและไม่สมผลตามความมุ่งหมาย เป็นต้นว่าการติดต่อกับประชาชนก็จะแสดงความเชื่อเพื่อแผ้วแผ่ที่จะให้เกิดผล คือเป็นความรู้แก่ตัวผู้แทนราษฎรก็ ย่อมจะเข้าไปในทางที่ได้ผลน้อย นอกจากนั้นสภา ฯ นี้ย่อมเป็นหลักอันสำคัญอันหนึ่งในระบอบประชาธิปไตย คือหมายความว่าถ้าแม้ว่าผู้แทนราษฎรที่ได้เข้ามาได้บุคคลที่ดีและได้กระทำหน้าที่ที่ดีแล้ว ก็ย่อมเป็นหลักประกันอันหนึ่งที่สภาผู้แทนราษฎรของเราจะได้มั่นคงยิ่งขึ้นนี้เป็นแน่ซึ่งรัฐบาลได้พิจารณา ทั้งนี้ในปัญหาเรื่องระบอบการเงินนั้นท่านสมาชิกย่อมเห็นได้ว่าตามร่างนี้ ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่าปีหนึ่งเราจะเพิ่มประมาณ ๔๕๐ หรือ ๕๐๐ บาทเท่านั้น จากรายได้ที่ได้รับในเวลา นี้ และเมื่อเปรียบเทียบกับระดับทั่ว ๆ ไปในนานาประเทศแล้ว ย่อมจะเห็นว่าพอสมควรกับ ระดับของฐานะของประเทศสยามในเวลานี้ นอกจากนั้นการกระทบกระเทือนงบประมาณในปีนี้ หากกระทบกระเทือนไม่ กล่าวคือว่าถ้าเป็นไปตามเดิมสมัยประชุมที่จะมาถึงวันที่ ๑๐ ธันวาคมนี้ เราจะต้องจ่ายเงินเดือน ๆ ละ ๓๐๐ แต่ตามร่างใหม่นี้เราจ่าย ๒๕๐ บาท เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องการเงินที่จะ

กระทบกระเทือนนั้น ในบั้นนี้ไม่เป็นการ
 กระทบกระเทือน ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดัง
 กล่าวมาว่ารัฐบาลจึงได้เสนอร่าง พระราช
 บัญญัตินี้มาด้วยความสุจริตใจ และไม่มี
 ความประสงค์ที่จะให้ในขณะนี้ แต่ทำให้
 ใช้ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ซึ่งผู้แทนราช
 ฎรชุดใหม่จะเข้ามา ที่นี้ท่านสมาชิกย่อม
 จะเห็นได้ว่าที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งอีก ปราย
 เมื่อกัน ที่ได้อภิปรายว่าควรจะให้ผู้แทน
 ราชฎรชุดใหม่มาทำนั้น ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
 ว่าเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะว่า
 เมื่อผู้แทนราชฎรชุดใหม่มาแล้ว แล้วมา
 ออกกฎหมายเพื่อตัวของเขาเองนั้น เป็น
 สิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ชอบและได้เคยคัดค้าน
 เสนอมา เพราะฉะนั้นเราควรจะทำใน
 เวลานี้ ความจริงต้องเป็นหน้าที่ของเรา
 รัฐบาลรัฐบาลฐานะคืออยู่ว่าอัตราเงินเดือน
 นั้นควรจะได้เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการเรียก
 ว่าควรจะได้ปรับปรุงให้ดีขึ้นเล็กน้อย แต่
 ถ้าหากว่าปรับปรุงในขณะนั้นย่อมจะเป็น
 ที่ครหานินทาของคนภายนอกได้ และที่
 ท่านอภิปรายจะมีความเห็นอย่างใดไปนั้น
 จะเป็นความเห็นที่ไม่บริสุทธิ์ใจ เพราะ
 เหตุว่าท่านจะต้องกลับมาเป็นผู้แทนราช
 ฎรอีกนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องซึ่ง
 เลื่อนลอย ไม่น่าท่านอาจจะกลับมาได้

เดี๋ยวนี้เป็นเรื่องที่ว่าท่านลงมติด้วยบริสุทธิ์
 ใจสำหรับสมาชิกชุดใหม่หรือไม่เท่านั้น

ด. ยู่เกียง ทองลงยา (ผู้แทน
 ราชฎรจังหวัดกาญจนบุรี) : ปัญหาที่
 เราพูดยากก็คือร่างพระราชบัญญัติ ที่อยู่
 เฉพาะหน้าเราบัดนี้ ท่านสมาชิกผู้ที่มี
 ความเห็นในทางคัดค้านว่าควร จะได้ออก
 มติไปในสมัยหน้าก็มีปัญหาว่า เป็นผู้
 กัดกันผู้แทนสมัยหน้าหากว่าท่านเป็นผู้ที่
 จะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ ออกไป
 ก็หมายความว่าท่านเป็นผู้มีหวังจะเป็นผู้แทนใน
 ชุดหน้า เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ เป็น ทั้งขึ้น
 ทั้งลงที่ทำความลำบาก ในการพิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่อย่างไร
 ก็ดีข้าพเจ้าเห็นใจ รัฐบาล ในการที่จะให้
 เงินสมาชิกนี้ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ทำงานมีความ
 สามารถอันยิ่งใหญ่ เป็นข้อที่ข้าพเจ้าภูมิใจ
 เราไม่ได้ขึ้นเงินเดือนของเราเองแต่
 ขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ที่มาที่หลัง แต่ผู้ที่มาที่
 หลังจะทำงานได้ดียิ่งกว่าเราหรือไม่
 ย่อมแล้วแต่ผู้ที่มาที่หลัง ร่างพระราช
 บัญญัตินี้ ก็หมายความว่า รัฐบาลเป็นผู้
 เสนอ รัฐบาลนั้นย่อมเป็นผู้เสนอด้วย
 สุจริตใจ ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วย ท่าน
 ก็พึงเสียไม่ยอมให้ ส่วนท่านที่เห็นว่า

เตือนผู้แทนราษฎรที่จะมาใหม่ทันที ก็ยกมือขึ้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีปัญหาอะไร ขอเสนอให้ลงมติ

นายมงคล รัตนวิจิตร หลวงศรีประกาศ รับรอง

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป

ร.ต. สอน วงษ์โต ร.ท. ทองคำคล้ายโอภาส รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปข้าพเจ้าจะขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะรับหลักการไว้พิจารณาต่อ ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติรับหลักการไว้พิจารณาต่อไปคณะกรรมาธิการวิสามัญหรือสามัญ

พระยาไชยยศสมบัติ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ขอเสนอคณะกรรมาธิการสามัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมาธิการสามัญ ชุดที่ ๒ แปรญัตติภายในกี่วัน

พระยาไชยยศสมบัติ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ขอ ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แปรญัตติภายใน ๑ วัน จะมีผู้ใดคัดค้านหรือไม่

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติให้เลื่อนไปในสมัยประชุมหน้า

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นว่าควรแปรญัตติเมื่อเปิดสมัยประชุมหน้าแล้ว ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรত্যกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
รัฐบาลเสนอขอแปรญัตติใน ๑ วัน เมื่อ
ไม่มีใครคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ วาระต่อไปข้าพเจ้าขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติโรรับจำนำ พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๐ ขอเชิญกรรมการเข้า
ประจำที่ ขอเชิญกรรมการชี้แจงมาตรา
๘ที่ได้ไปร่างมา

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (กรรมา-
ธิการ) : ร่างมาตรา ๘ ที่แก้ไขนี้
กรรมการได้ทำไปตามความประสงค์
ของสภา ฯ หรือเท่าที่คาดหมายว่าเป็น
ความประสงค์ของสภา ฯ แต่โดยแท้จริง
กรรมการไม่เห็นพ้องด้วยเลย เหตุผล
ทั้งหลายได้กล่าวมาแล้วต่อไปนี้ก็มี
อะไรที่จะชี้แจงต่อไป

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ตามที่
คณะกรรมการร่างมานี้ก็เป็นารถูกต้อง
ตามความประสงค์ของสภา ฯ ที่อนุมัติ
ให้ไปพิจารณาและร่างขึ้นมาแล้ว แต่ว่า
เรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญอยู่มาก ในการ
ที่จะเปลี่ยนกันเฉย ๆ เช่นในระยะ ๕ ปี
นั้น ถ้าเปลี่ยนคราวหนึ่งย่อมเป็นการ
กระทบกระเทือนเป็นอันมากในทางเศรษฐกิจ
และค้าขายทุกอย่างด้วย แต่เดี๋ยวนี้

ตามที่กรรมการเขียนเสนอมีข้อความว่า
ตามวิธีการซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง
ข้าพเจ้าจึงขอเสนอข้อสังเกตไว้ให้ท่านพิ-
จารณาอีกด้วยว่า.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ไม่มีข้อสังเกตแล้ว ท่านจะเอา
อย่างไรก็เอา

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ก็จะ
ทำได้เป็น ๒ ทาง คือทางที่ ๑ เราอาจ
ออกได้โดยกฎกระทรวง ทางที่ ๒ เราจะ
บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้ก็ได้อีก ก็ว่าเปลี่ยน
กันคราวหนึ่งย่อมกระทบกระเทือนเป็น
อันมาก และเราไม่ทราบว่าจะเป็นผู้มีสิทธิ
ตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ และถ้าเรา
จะมีการประมุขกันนั้นเราจะต้องกำหนด
ระยะเวลาก่อนสิ้นกำหนดไว้พอสมควร
อย่างน้อยที่สุดก็ ๖ เดือนเพื่อเขาจะ
ได้เตรียมการของเขา เช่นรับจำนำนั้น
แล้วจะไปสิ้นเมื่อไร เพื่อให้เป็นการสิ้น
เสร็จ หรือว่าการกระทำในการจำนำนั้น
ในวันที่ ๓๑ มีนาคมเป็นต้นนี้แหละ
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ควรจะบัญญัติไว้ใน
กฎหมายนี้ก็ได้ หรือถ้ากว่ารัฐบาลจะรับ
ไปออกเป็นกฎกระทรวงว่าจะต้อง มีการ
ประมุขก่อน ระยะเวลา นั้น ประมาณ ๖

เดือน อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อขัดข้อง
 ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดอุษัณธ์) : ในเรื่องที่เราโต้เถียง
 กันในมาตรา ๘ นี้ ข้าพเจ้าก็เห็นพ้อง
 ด้วยกันท่านสมาชิก คือมีการวิ่งเต้นกัน
 ที่นครราชสีมาไปแก้ไขตามความประ-
 สงค์ของเราแล้ว กฎกระทรวงนั้นเป็น
 หน้าที่ของเจ้ากระทรวงทบวง กรมที่จะ
 ออกกฎบังคับว่า จะกระทำอย่างไรจึงจะ
 เป็นลักษณะอันดีงาม จึงจะเป็นผลเรียบร้อย
 ไร้อภัย และรักษาความสงบได้ นั้น
 เป็นหน้าที่ของเจ้ากระทรวงที่จะปฏิบัติให้
 ประพฤติตามกฎกระทรวงนั้น ก็เป็นหน้าที่
 ของกฎกระทรวงนั้นเราก็เคยออกมา
 หลายร้อยกฎกระทรวงแล้ว ถ้าจะมาเขียน
 ไว้ในนี้แล้วจะเรียกว่ากฎหมายอย่างไร
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นมีปัญหาอะไร
 ในมาตรา ๘ นี้ ขอเสนอให้ลงมติ
 (มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประ-
 ชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่าง
 ที่กรรมการเสนอขึ้นมาใหม่ เฉพาะ
 มาตรา ๘ วรรค ๑ ขอได้โปรดยกมือขึ้น
 (มีสมาชิกยกมือ ๒๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
 (มีสมาชิกยกมือ ๑๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เป็นอันตกลงให้เป็นไปตามร่างที่เสนอมา
 ใหม่นี้ ต่อไปวรรค ๒ วรรค ๓ ถ้าไม่มี
 ใครมีความข้องใจอะไร ข้าพเจ้าจะให้
 ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
 แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ใน
 วรรค ๒ นี้ กรรมการได้วางหลักใน
 เรื่องค่าธรรมเนียมต่างกันสำหรับจังหวัด
 พระนครและชนบุรีกับจังหวัดอื่น ๆ แต่
 ร่างของรัฐบาลนั้นเรียกเก็บค่าธรรมเนียม
 เหมือนกัน ข้าพเจ้าคิดว่ากิจการค้าเกี่ยวกับ
 การตั้งโรงจำหน่ายควรจะเรียกค่า
 ธรรมเนียมเหมือนกันทั้งหัวเมืองและ
 จังหวัดพระนคร จึงเห็นว่าควรคงไว้โดย
 เฉพาะในเรื่องค่าธรรมเนียมทุกจังหวัด
 เดือนละ ๑๕๐ บาท

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรร-
 มาธิการ) : เหตุผลที่กรรมการแก้ไข
 ดังนั้นก็เพราะเหตุว่าเรื่องเก็บค่าธรรมเนียม
 ค่าใบอนุญาตได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ความ
 จริงไม่ใช่เป็นเรื่องภาษีแท้ ๆ เป็นเรื่อง
 คล้าย ๆ เป็นค่าจ้างเจ้าพนักงานมา

ควบคุมดูแลกิจการโรงรับจำนำ เพราะฉะนั้นเมื่อคิดถึงเรื่องทางจังหวัดว่า กิจการคงไม่มากมายเหมือนพระนครธนบุรี การควบคุมคงจะไม่มากมายเท่า เพราะฉะนั้นจะคิดเอาข้างมากคงจะไม่เหมาะสม และรายได้ก็คงจะน้อยเต็มที่ ถ้าเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตมากเกินไปก็จะตั้งไม่ติด แล้วจะเป็นเหตุให้ตั้งโรงรับจำนำเดือนขึ้น โดยเหตุนี้จึงวางไว้ว่าถึงจะน้อยอย่างไรก็น้อยกว่าร้อยละ ๑๕๐ บาทก็ได้

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุนันซ์): ในหลักที่เขียนมา ข้าพเจ้าเห็น พ้อง ด้วย คณะ กรรมการก็ด้วยเหตุว่าสภาพของท้องถิ่น ไม่เหมือนกัน คือการทำกินของพลเมือง อาจจะตั้งโรงรับจำนำอาจจะเสียค่าธรรมเนียมน้อยกว่า เพราะผลประโยชน์น้อยกว่ากัน ไม่มีความเจริญเหมือน อย่าง พระนคร และธนบุรี ก็ยหัวเมืองนั้นอาจตั้งขึ้นเพื่อช่วยคนจน ผลประโยชน์โรงรับจำนำเราก็คิดให้น้อย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าที่กรรมการ บอกว่า ไม่ให้เกิน ๑๕๐ บาทนี้ ไม่ใช่ค่าขาด เพราะท้องถิ่นยังไม่เจริญ อย่าง จังหวัด เชียงใหม่

อาจจะเรียก ๑๕๐ บาทก็ได้ เพราะเจริญเกือบเท่าพระนคร อย่างยุบลฯ นี้จะเรียก ร้อยบาทก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาไม่ขัดข้องแล้ว ผ่านไปสำหรับวรรค ๒ วรรค ๓ ไม่มีใครขัดข้องอะไร ผ่านไปขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ นายทองม้วน อัดดากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม): มาตรา ๑๑ अनु ๒ ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะขอให้สภาฯ นี้ตัดออก หรือคณะกรรมาธิการจะตัดออกก็เป็นการสะดวกยิ่ง คือความมุ่งหมายในการที่เราวาง พระราชบัญญัตินี้ในมาตรา ๙ นั้นก็เพื่อป้องกันมิให้มีการวางเงินหรือเพื่อป้องกันกาทุจริตของเจ้าหน้าที่ แต่สำหรับอนุมาตรา ๒ นี้เป็นการเปิดช่องให้เจ้าหน้าที่ที่จะทำตามชอบใจได้ ก็มีข้อความว่าดังนี้ "ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๙ วรรค ๑ บุคคลจะได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำต่อเมื่อ (๑) เป็นผู้ที่ไม่เคยต้องโทษจำคุกตามกฎหมายลักษณอาญา ส่วนที่ ๕ หมวดที่ ๕-๖-๗-๘ และส่วนที่ ๔ หมวดที่ ๑-๒-๓-๔-๕-๖ (๒)

นำพยานหลักฐานมาแสดงจนเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้ว่าตนเป็นคนมีความประพฤติดี กับมีทรัพย์สินพอที่จะตั้งโรงรับจำนำ และดำเนินการนั้นต่อไปได้” อันนี้เป็นปัญหาที่เจ้าพนักงานจะวินิจฉัยว่า บุคคลนั้นประพฤติดีหรือไม่ ส่วนพยานหลักฐานจะชัดหรือไม่ นี่เป็นปัญหาที่เจ้าพนักงานจะวินิจฉัยเอาเอง และทันทีที่จะกำหนดทรัพย์สินว่าเขามีทรัพย์สินพอหรือไม่ กฎหมายก็ไม่ได้บัญญัติกันเป็นการตายตัวว่าทุนเท่านั้นจึงจะตั้งได้ เมื่อเช่นนั้นแล้วก็เป็นโอกาสที่เขาจะวิ่งเต้น ได้ด้วยเอง ความมุ่งหมายที่จะมิให้มีการวิ่งเต้นต่อไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นผลเสียหาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรตัดออกเสียเพื่อประโยชน์ในการที่จะให้เงิน ไปตามร่างกรรมการที่แก้ไขหรือตามที่รัฐบาลได้เสนอมานั้น ถ้าท่านจะตัดออกก็จะเป็นประโยชน์ยิ่ง

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุนันท์): ตามที่คณะกรรมการตัดข้อความในมาตรา ๑๑ ออกแล้วเพิ่มขึ้นใหม่ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๘ วรรค ๑ ต่อเมื่อเป็นผู้ที่ไม่เคยต้องโทษ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ เอาแต่วรรค ๒ นำพยานหลักฐานมาแสดง

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุนันท์): ข้าพเจ้าไม่คิดใจ

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมการ): เหตุผลของกรรมการที่ใส่อนุมาตรา ๒ นี้ไป เพราะเหตุว่าปัญหาเรื่องการวิ่งนั้น เราได้ตัดบทเสียแล้วด้วยการเรียกประชุม เพราะฉะนั้นสมมติว่าจะไม่มีวรรค ๒ นี้ ผู้ที่จะมาขอตั้งโรงรับจำนำที่ไม่เคยต้องโทษ และไม่ใช้คนร้ายแล้วเจ้าพนักงานต้องอนุญาตให้เขาเสมอไป แต่ถ้าปรากฏคำทว่าเป็นคนไม่ดีแล้วจะตั้งโรงรับจำนำเช่นนั้นจะให้อนุญาตไปอย่างไร ที่จะเขียนกฎหมายมีมือเจ้าพนักงานปิดประตูเสียหมดเช่นนั้นไม่ได้ต้องให้อำนาจไว้บ้าง

ร.ต. สอน วงษ์โต (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท): มาตราหน้าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกรรมการ เพราะเหตุว่าการที่จะนำพยานหลักฐานมาแสดงว่าบุคคลใดสมควรตั้งได้หรือไม่นั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วย เจ้าพนักงานเราจะต้องเชื่อเกียรติยศเขาบ้าง เพราะฉะนั้นถ้าไม่เชื่อเสียเลยก็เป็นเจ้าพนักงานไม่ได้ เราต้อง

ให้ความไว้วางใจเขาบ้างไม่ใช่ไม่ไว้วางกัน
เสียเลยอย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นสมควรแล้ว
ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นในมาตรา ๑๑ วรรค ๒ ควรให้
เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าเป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการ รอ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๒

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ในมาตรา
๑๑ วรรค ๓ นี้ที่กรรมาธิการเพิ่มขึ้น
ใหม่ ข้าพเจ้าสงสัยว่าในพระนครจะตั้ง
โรงรับจำนำไม่ได้ เพราะเหตุว่า "สถานที่
ซึ่งมีความจำเป็นจะตั้งเป็นโรงรับจำนำ
ขึ้น รวมทั้งที่เกี่ยวข้องกับสถานที่นั้น
ซึ่งอยู่ในความครอบครองของบุคคลที่ขอ
อนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ไม่เป็นที่ซึ่งโจร
ผู้ร้ายหรือคนที่มีความประพฤติไม่ดีไปมา
บ่อย ๆ ข้าพเจ้าเป็นห่วงข้อความที่ว่าไม่
เป็นที่ซึ่งโจรผู้ร้ายหรือผู้ประพฤติไม่ดีไป
มาบ่อย ๆ ในจังหวัดพระนครโดยมากมี

ทั้งคนดีและคนไม่ดี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงเป็นห่วงและสงสัยว่าโรงรับจำนำซึ่ง
ตั้งอยู่แล้วจะผิดกฎหมาย เนื่องจากความ
บังคับในอนุมาตรา ๓ แห่งมาตรา ๑๑
เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับ ที่ไหน
เป็นที่โจรผู้ร้ายมันอยู่ทุกแห่ง และคำว่า
คนไม่ดีผ่านไปมาบ่อย ๆ คนไม่ดีเช่นไร
นักเลงผู้หญิงคนนั้นก็เรียกว่าเป็นคนไม่ดี
อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็น
ด้วยเลย

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรร-
มาธิการ) : เหตุผลที่เพิ่มนั้นก็เพราะเหตุ
ว่าความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติโรง
รับจำนำเพื่อที่จะควบคุม และทำนุสมาชิ
กผู้มีเกียรติยอมทราบว่าจะควบคุมไม่ให้
เอาของโจรไปจำหน่าย เพราะฉะนั้น
เป็นจุดสำคัญ หัวใจสำคัญของพระราช-
บัญญัตินี้ จริงอยู่เรื่องนี้จะต้องแล้วแต่
สภา ฯ เพราะสภา ฯ เป็นผู้วินิจฉัยจะถือ
ว่ากฎหมายไม่ดีเพราะข้อเท็จจริงเป็นเช่น
นั้นไม่ได้ หลักกฎหมายดีแล้วก็ควรจะ
บังคับได้

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชุนันท์) : วรรค ๓ นี้ข้าพเจ้า
เห็นด้วยกับกรรมาธิการ คือด้วยเหตุใด
ด้วยเหตุว่า "สถานที่ซึ่งมีความจำเป็นจะตั้ง

เป็นโรงรับจำนำชน รวมทั้งที่เกี่ยวข้อง
กับสถานที่นั้น ซึ่งอยู่ในความครอบครอง
ของบุคคลที่ขออนุญาตตั้ง โรงรับจำนำ
ไม่เป็นที่ซึ่งโจรผู้ร้ายหรือคนที่มีความ
ประพฤติก่อไม่ดีไปมาบ่อย ๆ " อันนี้คือ
สถานที่ที่จะตั้งโรงรับจำนำต้องเปิดเผย
ต้องอยู่ในความครอบครอง ของตนเอง
และต้องให้เจ้าพนักงานเห็นได้ง่าย จะได้
ไม่เป็นที่ซ่อนเร้นของผู้ประพฤติกุฉิบ
เพราะฉะนั้นกรรมวิธีการร่าง ไปอย่างนี้
เป็นหน้าที่ของศาลจะวินิจฉัยไปในทางที่
เห็นแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติว่าจะเอาตามร่าง กรรมวิธีการ
หรือไม่

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรเป็นไปตามร่างของกรรม-
วิธีการ ในวรรค ๓ ของมาตรา ๑๑ ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันให้เป็นไปตามร่างของกรรมวิธี-
การ ผ่านไป ขอให้เรขาคิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๒

ด. ยู่เกียง ทองลงยา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี) : ในมาตรา

๑๒ ซึ่งมีถ้อยคำซึ่งกรรมวิธีการได้เต็มขึ้น
ใหม่ว่า "ห้ามมิให้" และ "หรือถ้าไร"
ความเข้าใจของข้าพเจ้าเข้าใจว่า มีเหตุ ๒
ประการ สถานที่หนึ่งเรียกคอกเบี้ยจากผู้
จำนำ อีกสถานที่หนึ่งของจำนำนั้นอยู่ตาม
มาตรา ๑๔ และนำไปขายตามมาตรา ๑๕
และเจ้าของโรงจำนำจะเรียกคอกเบี้ย
หรือถ้าไร เกินว่านั้น กรรมวิธีการได้
เขียนไว้เพื่อบังคับหรือเปล่า

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช
(กรรมวิธีการ) :

หลักการรับจำนำ
และความมุ่งหมายของการรับจำนำตาม
พระราชบัญญัตินี้ เท่าที่กรรมวิธีการได้
แก้ไขไปในมาตรา ๖ คือไม่หมายเฉพาะ
จำนำเท่านั้น กินตลอดถึงการรับซื้อฝาก
ด้วย การรับซื้อฝากนั้นอาจจะมีกำไรเกิน
ควรก็ได้ คือทรัพย์สินตัวราคาบาทหนึ่ง
กตราค่าไปถึง ๒ สตางค์เช่นนี้อาจจะมี
การเอาเปรียบมิชอบมิควร กรรมวิธีการ
ไปพบในพระราชบัญญัติเก่ามาตรา ๑๒
ก็ใช้คำว่า "ถ้าไร" เหมือนกัน จึงได้
ใช้คำไว้เช่นนี้

ด. ยู่เกียง ทองลงยา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี) :

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด) : มาตรา ๑๖ เติมอนุมาตรา ๖ ใหม่ เติมรัฐบาลร่างมา มีคำว่าชื่อตัวชื่อสกุล เพศ. ชาติ. อายุ และสังกัดของผู้จำนำ แต่กรรมการมาซื้อต่ำกว่าค่าตัวชื่อออก และเพิ่มคำว่าเชื้อชาติ และสัญชาติเข้า การที่เพิ่มเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย คือการที่บุคคลที่จะไปจำนำสิ่งของยอมเป็นคนที่ไม่ใช่ใจผู้ขาย ไม่ใช่บุคคลที่หากินทางไม่ชอบ แต่ว่าเกิดการดิ้นขยับขึ้นหรือบางครั้ง บวงสรวงเท่านั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นคนไปจำนำสิ่งของที่โรงจำนำโดยมากเขาจะต้องรีบพยายามไป พยายามกลับให้เร็ว เพื่อไม่ให้คนเห็น แม้แต่โรงจำนำก็ยังห้ามลิ่วสำหรับให้คนบัง ยังจะไปเพิ่มเชื้อชาติและสัญชาติเข้าอีก สมมติว่าข้าพเจ้าเป็นชาติไทย แต่บิดาเป็นจีน ข้าพเจ้าจะต้องบอกว่า เชื้อชาติจีนเป็นต้น และพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้มุ่งหมายจะให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติสำรวจสามโนครวั มุ่งจะให้สะดวกเท่านั้น เอาแต่ชาติไทยหรือชาติอะไรเท่านั้น เขาจะได้รับหนี้ไปเสีย เขาจะได้ไม่อาย นี่ปล่อยให้ไปอย่างคละคลงเกอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย ขอความกรุณากรรมาธิ-

การ ให้เป็น ไปตามร่างเดิม ได้หรือไม่ และจะชดชองใหม่

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช(กรรมการ) : ที่จริงกรรมการไม่ได้แก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้เลย เป็นแต่เปลี่ยนคำเท่านั้น คำเดิมมันใช้คำว่าสังกัด ซึ่งเขาไม่ใช่กันแล้ว อันที่จริงเราไม่ได้มีความมุ่งหมายอย่างอื่น เราเขียนพระราชบัญญัติโรงรับจำนำขึ้นเพื่อป้องกันคนไม่สุจริตต่างหาก ที่จริงก็ไม่ได้แก้คำเดิมอะไร นอกจากแก้ถ้อยคำเท่านั้น

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด) : ที่กรรมการกล่าวนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย กล่าวคือว่าวิธีการเช่นนี้ไม่มีร่องรอยอะไร เช่น เชื้อชาติไทยอาจจะบอกฝรั่งก็ได้ การกล่าวเช่นนั้น ไม่มีกฎหมายลงโทษอะไร ตามพระราชบัญญัติก็บอกแล้วว่า ให้พิมพ์ลายนิ้วมือโดยชัดแจ้ง และวิธีสอบสวนของเจ้าหน้าที่ก็สอบสวนจากลายนิ้วมือเท่านั้นเอง การเพิ่มเช่นนี้ทำให้ล่วงเวลาให้เขาขายหน้าขึ้นเท่านั้นเอง หวังว่ากรรมการคงจะยอม ถ้าไม่อาจ ข้าพเจ้าจะขอแปรบัญญัติ

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น) : ในอนุมาตรา ๖

นี้ข้าพเจ้าเห็นชอบ คือเห็นชอบด้วยเหตุ
ใด พระราชบัญญัติโรกรับจำนำนี้ เรา
แก้ให้คนทำมาหาเลี้ยงชีพได้ทุกคน และ
การทำมาหาเลี้ยงชีพ ไ้่นั้นต้องเปิดเผย
เราประสงค์เอาทางสุจริตต่างหาก ไม่ได้
บ่อนกันความอาย เราเอาทางสุจริตและ
ความสงบและความเรียบร้อย คืออย่าง
ข้าพเจ้าชื่อขุนเสนา ฯ ไปจำนำของจะ
ไปบอกอย่างอื่น ไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้ายังข้องใจ
คำพูดของขุนพิเคราะห์อยู่มาก เอาชื่อ
ข้าพเจ้าไปกล่าว ขอให้ประธาน ฯ สั่ง
สอน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นผู้ร้าย
ถ้าไม่สั่งข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือ ๑๙ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือ ๓๑ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นอันว่าให้ลงมติ ผู้ใดเห็นว่าควรเป็น
ไปตามร่างของกรรมาธิการในมาตรา ๑๖
อนุมาตรา ๖ ขอให้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมา-
ธิการ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
ข้าพเจ้าข้องใจในมาตรา ๑๖ ที่กรรมาธิ-
การเพิ่มขึ้นใหม่ ซึ่งมีข้อความว่า "เมื่อ
มีการรับจำนำหรือส่งคอกเบี้ยแต่ละครั้ง
ผู้รับจำนำต้องจกรายการดังต่อไปนี้ลงไว้
คืนชวและปลายชวสมุดคตัวรับจำนำให้ตรง
กัน" คือปัญหาในเรื่องนี้เป็นปัญหาใน
ทางปฏิบัติ คือกฎหมายเขียนไว้ว่าโดย
เฉพาะการจำนำนั้นข้าพเจ้าไม่คิดใจ แต่
คิดใจในเรื่องส่งคอกเบี้ย คือว่าถ้าอ่าน
เฉพาะว่า "เมื่อมีการส่งคอกเบี้ยแต่ละ
ครั้งผู้รับจำนำต้องจกลง" ที่นี้ทางปฏิบัติ
จะต้องทำได้อย่างไรและข้าพเจ้าเข้าใจว่า
ความมุ่งหมายของคณะกรรมาธิการนั้น
คงจะมุ่งหมายในอนุมาตรา ๔ ที่เพิ่มขึ้น
ใหม่ ที่ว่ามีการส่งคอกเบี้ยแต่ละครั้งตาม
อนุมาตรา ๔ นี้เท่านั้น เพราะฉะนั้น
หมายความว่าถ้าส่งคอกเบี้ยครั้งหนึ่งก็ลง

ผลสุดท้ายก็ไม่มีช่องที่จะลงขอให้กรรม-
วิธีการโปรดชี้แจง

พ.ต.ท. หลวงแสงนิติศาสตร์
(กรรมวิธีการ) : ในเรื่องส่งดอกเบี้ย
ต้องจกรายการตั้งที่ว่าไว้ในร่างนี้โดย
เหตุว่าเป็นวิธีปฏิบัติเพื่อความสะดวกแก่
ผู้จำหน่ายและผู้รับจำหน่ายทั้งสองฝ่าย และ
เป็นวิธีซึ่งได้ปฏิบัติมาตั้งแต่ ออก พระ-
ราชบัญญัติ ร.ศ. ๑๑๔ จนกระทั่งทุกวันนี้
ไม่เคยมีความขัดข้องหรือไม่สะดวก
ในข้อใด วิธีที่ทำเช่นนี้เป็นความสะดวก
ทั้งจะขอชี้แจงให้ท่านสมาชิกเห็นได้ง่ายๆ
คือว่า ถ้าเราไม่ใช้วิธีจัดใหม่ตั้งที่ร่างมา
นี้แล้วจะต้อง ใช้วิธี สลักหลัง หรือ ออก
ใบเสร็จให้ วิธีสลักหลังกระทำไม่ได้
ด้วยเหตุว่าการรับจำหน่ายรับจำหน่ายตั้งแต่
ราคาน้อยที่สุด จนกระทั่งราคาแพงๆ
ผู้ที่มีตัวจำหน่ายราคาเล็กน้อย ก็ยอมเป็น
บุคคลที่ยากจนเป็นกรรมกร เป็นผู้ที่ต้อง
ไปกระทำการอาบเหงื่อต่างน้ำ ไปสม-
บุกสมบันต่าง ๆ ทั้งที่ท่านจะได้แลเห็น
ถ้าหากว่าจะไปขอรูจากพวก กรรมกร
ต่าง ๆ จะแลเห็นตัวจำหน่ายมีลักษณะเก่าคร่ำ
อย่างเหลือเกิน กลมมนิดเดียว คล้อออก
จะอ่านเกือบไม่ออก เพราะเต็มไม้ด้วย
เหงื่อไคล - ดังนั้นไม่สามารถจะสลักหลัง

ได้ในเวลาต่อไปนั้นเลย ในเวลามาส่ง
ดอกเบี้ยจึง ต้องทำให้ใหม่ อีก ใบ หนึ่ง ที่
เดียว การจะบันทึกสลักหลังนั้นทำไม่ได้
ด้วยประการฉะนี้ อีกวิธีหนึ่ง ถ้าจะทำ
ใบเสร็จให้ไปก็จะเพิ่มภาระแก่ผู้รับจำหน่าย
เหมือนกัน ก็คือต้องพะวงที่จะเก็บหลัก
ฐานการจำหน่ายแทนที่จะเป็นตัวใบเดียว
กลับต้องมีใบเสร็จขึ้นอีก และถ้าใบเสร็จ
หลายใบนี้ คนที่ไม่รู้หนังสือหรือคน
ยากจน ไม่พะวงที่จะตรวจตราเสมอ ๆ
แล้ว เลยไม่รู้ว่าเป็นใบเสร็จใบไหนเป็นใบ
สุดท้ายที่ควรจะได้รับไว้ได้ ผลสุดท้ายก็
เป็นความเสียหายแก่ผู้จำหน่าย ซึ่งเป็น คน
ยากจนเพราะฉะนั้นจึงใช้วิธีให้ตัวใหม่จัด
ข้อความตั้งที่ร่างมานี้ ซึ่งเป็นวิธีสะดวก
แก่ผู้จำหน่ายและไม่เป็นความยากลำบากแก่
ผู้รับจำหน่ายและเจ้าหน้าที่ทุก ๆ ฝ่าย เป็น
ความสะดวกด้วยกันทั้งนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
เมื่อท่านกรรมวิธีการชี้แจงแล้วก็ได้ความ
ดีแล้ว เมื่อมีการเปลี่ยนตัวใหม่ ข้าพเจ้า
ก็ไม่ติดใจในปัญหาข้อนี้ แต่ที่ปัญหา
เรื่องตีความในกฎหมาย ถ้าอ่านย้อนมา
อีกถึงปัญหาหนึ่งคือว่า เมื่อมีการรับจำหน่าย
แต่ละครั้ง ผู้รับจำหน่ายต้องจกรายการตั้ง

ต่อไปนี้ลงไว้ในต้นขั้วบังคับว่าเมื่อมีการรับจ่านำจะต้องจตรายการทั้งหมด ในระหว่างข้อที่ ๑ ถึงข้อที่ ๑๑ ถ้าจ่านำครั้งแรกอนุมาตรา ๔ ซึ่งกฎหมายบังคับให้ต้องเขียนลงก็ลงไม่ได้ เพราะฉะนั้นในทางปฏิบัติในเรื่องหน้ทานกรรมวิธีการจะเขียนอย่างไร ซึ่งจะไม่ให้ผู้รับจ่านำนั้นปฏิบัติผิดกฎหมาย

พ. ต. ท. หลวงแสงนิติศาสตร์ (กรรมวิธีการ) : ที่เพิ่มความในอนุมาตรา ๔ นั้น เป็นวิธีแก้ด้วยเพื่อให้ตรงต่อความเป็นจริง คือเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ซึ่งดำเนินการตามพระราชบัญญัติเก่า ร.ศ. ๑๑๔ มาส่งคอกเบี้ยครั้งหนึ่งก็ทำตัวให้ไปใหม่ครั้งหนึ่ง แต่ว่าข้อความในคัตวนั้นบอกว่าเป็นวันรับจ่านำซึ่งไม่ตรงกับความจริง เพราะเหตุว่าวันรับจ่านำจริง ๆ นั้น คือวันแรกวันเดียว ถ้าหากว่าคัตวนั้นมีการส่งคอกเบี้ยต่อไปแล้ว ส่งครั้งหนึ่งก็เปลี่ยนครั้งหนึ่งส่งครั้งหลังนั้นหาใช่วันรับจ่านำไม่กลายเป็นส่งคอกเบี้ยไป แต่แท้ที่จริงนั้นหาใช่เป็นวันรับจ่านำไม่ เป็นวันส่งคอกเบี้ย เพราะฉะนั้นเพื่อให้ตรงต่อความเป็นจริง คณะกรรมการจึงแก้โดยวิธีหนึ่งเติมอนุมาตรา ๔ ลงไป วิธีที่เติมลงไป

จะไม่ทำความเดือดร้อน หรือความยากลำบากให้แก่ฝ่ายใดเลย คือในคัตวนำเท่าที่ปฏิบัติอยู่แต่เดิมนั้นเป็นแต่เติมข้อความลงไปอีกชนิดหนึ่ง ให้วัน เดือน ปี ที่มีอยู่แล้ว คือเติมมีวัน เดือน ปี อยู่เฉย ๆ ซึ่งแปลว่าวันเดือนปีที่รับจ่านำแล้วก็เติมข้อความต่อไปข้างหน้า ว่า เป็นวันรับจ่านำ นั้นเพิ่มขึ้นอีกบรรทัดหนึ่งว่า วัน เดือน ปี ส่งคอกเบี้ย โรงรับจ่านำก็ทำตัวขึ้นใหม่อีกใบหนึ่งเช่นเดียวกับวิธีที่ปฏิบัติอย่างตามเคยแต่ลงวันในบรรทัดสองว่า วันส่งคอกเบี้ย เกิดวันส่งคอกเบี้ยขึ้น แล้วก็นำวันจ่านำจากตัวเติมนั้นเองมาลงในใบที่สอง เพื่อให้เข้าใจง่าย ซอยกัตว้อย่างเป็นต้นว่าจ่านำวันที่หนึ่ง เมษายน ในคัตวฉบับแรกจะไม่มีช่องวันสำหรับส่งคอก ก็มีแต่ช่องวันแต่ในวันบรรทัดแรก คือมีวันที่สองบรรทัดก็อยู่คู่กัน วันจ่านำวันที่ ๑ เมษายนจะมีกรอกเฉพาะบรรทัดหนึ่ง คือมาวันที่ ๑ พฤษภาคมส่งคอกผู้จ่านำคัตวนั้นมาถึงโรงจ่านำ โรงจ่านำก็จะวันที่ ๑ พฤษภาคมนั้นเป็นวันส่งคอกนั้นลงในบรรทัดสอง และคำว่าวันที่ ๑ เมษายน จากคัตวฉบับเดิมลงในบรรทัดที่หนึ่ง ทำดังนี้เสมอไป นอกจากนั้นให้ผล

อีกว่าตัวนั้นจำนำกันมาเมื่อไร โดยไม่ต้อง พลิกค้นข้อเก่า

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้ แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ปัญหาที่กรมวิธีการข้างนั้น เป็นวิธี ปฏิบัติ แต่ไม่ถูกต้องตามวิธีที่ข้าพเจ้า ทักท้วง คือในกรณีรับจำนำครั้งแรกนั้น กฎหมายมาตรา ๖ บัญญัติให้เขียน วัน เดือน ปี และเวลาส่งดอกเบี้ยไว้ด้วย ถ้า ไม่เขียนก็หมายความว่า เขาทำผิดกฎ- หมาย วิธีนี้เราจะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร ถ้าได้มีการส่งดอกเบี้ยครั้งหนึ่งแล้วก็ไม่ มีปัญหา เช่นจำนำวัน ๑ เมษายน แต่ ถ้าไปส่งดอกเบี้ยครั้งหนึ่งแล้ว ก็เขียน จำนำวันที่ ๑ เมษายน ก็ไม่มีปัญหา อะไร

ม.จ. สกลวรรณากร จรจรณ (ประธานกรรมการ) : ทรงเพื่อแก้ ความข้องใจของท่านสมาชิกผู้ ท้วง ชื่น จะเติมคำว่า "ถ้ามี" ในอนุมา- ตรา ๔ หลังคำว่า "ดอกเบี้ย" ก็เห็น จะพอแก้ได้กระมัง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมการให้เติมคำว่า "ถ้ามี" หลัง คำว่า "ดอกเบี้ย"

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทน

ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็น ว่าไม่ต้องเติม ไม่ต้องเติมด้วยเหตุใด ด้วยเหตุอย่างนี้ ยกตัวอย่าง เช่นนาย ข. ไปจำนำ ที่นี้เขาต้องลงเลขระดับหนึ่ง วันจำนำวันที่เท่าไรนั้น มีช่องไว้ ที่นี้ เราต้องนับถึงวันที่เท่าไรจะต้องส่ง ดอก วันที่มีอยู่ ที่นี้ทรัพย์สินราคาเท่าไร เขา จะต้องลงไว้ว่าจำนำเท่านั้น ถึงวันที่ กําหนดส่งดอกเบี้ยเท่าไร เขาก็จะบอกไว้ เมื่อ ถึงครบกำหนดเดือน จะต้อง ส่ง ดอก เบี้ย ร้อยละสอง สี่ หรือ สาม สี่ ต่างค์ แล้ว แต่จำนวนทรัพย์สินมากน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ท่านหนึ่งก่อน คือเรื่องนี้เป็น ปัญหาที่เดียวกันใน ระหว่าง สมาชิก และ ท่านกรรมการ ที่นี้ท่านกรรมการก็ ยอมแล้ว ท่านสมาชิกก็อ่านกฎหมาย อย่างเคร่งครัดทีเดียวว่าที่เขียนกฎหมายนี้ จำเป็นจะต้องใส่ไปในตัวรับจำนำฉบับ แรก ที่นี้ไม่มีวันส่งดอกเบี้ย จะทำอย่าง- ไร คือผิดในทางวิธีการ ของกฎหมาย เพราะฉะนั้นจึงแก้ในอนุมาตรา ๔ ว่าวัน เดือน ปี และเวลาส่งดอกเบี้ย ถ้าไม่มีก็ ไม่ต้องเขียน ถ้ามีก็ต้องเขียนไว้เท่านั้น เอง เรื่องนี้ท่านพูดออกจะไปในทิศทาง แล้ว

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : คือเกี่ยวกับการรับจำนำจะต้องบอกเสมอว่าข้าพเจ้าจะใส่ที่นี่แล้วจะลงไว้ว่าอย่างไร คือวันรับจำนำถึงวันกำหนดถ้าไม่ได้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ นี่คอกเบี้ย ไม่ใช่ได้ก่อน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : สมาชิกไม่เข้าใจว่าเวลาส่งคอกเบี้ยกับเวลาจะส่งคอกเบี้ย เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ผ่านไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ เต็มคำว่า "ถ้ามี"

หลวงนรินทร์ ประสาทเวช (ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) : ข้าพเจ้ามีความข้องใจ มาตรา ๑๖ อนุมาตรา ๑๐ เติมซึ่งกรรมการฆ่าออกที่ว่า "กำหนดวันได้ถอนทรัพย์สิน" นั้น ข้าพเจ้าขอทราบเหตุผลว่าทำไมจึงไม่เขียนให้ชัดเจนด้วยผู้จำนำจะ ได้รู้ว่าเมื่อไรถึงกำหนดวันได้ถอน ควรจะมีไว้

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมการ) : เหตุที่กรรมการตัดอนุมาตรา ๑๐ นี้ออก ก็เพราะเหตุว่า สำหรับเรื่องที่เป็น การรับซื้อฝากตามกฎหมายนี้ ถ้าท่านจะดู ปล่อยให้

เป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไป ปัญหาเกี่ยวกับข้อฝาก ท่านจะตรวจดูได้ตามประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายแพ่งจะเห็นว่า เป็นการ ปล่อยให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นเขียนคลุมไว้ เราอาจจะควบคุมไว้บ้างเพื่อจะไม่ให้มีการเอาค่าไถ่เกินควร เพราะฉะนั้นสำหรับกรรมการเห็นว่าสำหรับเรื่องรับซื้อฝากข้อนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายแพ่ง ฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๑๖ เทวี่

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช) : กรรมการได้มีความประสงค์อย่างไรที่ ยกเว้น ไม่ต้องเสียค่าอากรแสตมป์ในเรื่องเอกสาร ขอให้โปรดอธิบาย

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมการ) : ที่ยกเว้นนี้ก็เพราะเหตุว่าในพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ได้มียกเว้นอยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐

นายทองม้วน อดิตถากร (ผู้แทน

ราชฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ตามที่ คณะกรรมการ ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลง ข้อความในมาตรา ๒๐ ใหม่ที่นับว่ามี ด้อยค่าซึ่งเป็นข้อที่โพรเพราะอยู่มากเหมือนกัน แต่ว่ามีข้อบกพร่องอยู่เหมือนกัน เพราะว่ากรณีที่เราจะให้ผู้ถือตั๋วจำนำ ได้ไถ่ถอนคืนนั้น ย่อมจะกระทบกระเทือน ถึงบุคคลผู้เป็นเจ้าของ สมมติว่าเราถูก ปล้นในเวลาวันหนึ่งหรือว่าได้ถูกลักหรือทำ ของตกหล่นหาย ถ้ามีผู้เก็บตัวนั้นได้ไป ไถ่ถอนการจำนำนั้น และผู้รับจำนำจะ ต้องยอมทันที เพราะกฎหมายบังคับ กับ เช่นนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นบุคคลผู้เป็นเจ้าของอันแท้จริงจะต้องเสียผลเป็น อัน มาก เพราะบุคคลทุจริตย่อมมีทาง ที่จะ หาทาง ไว้หรือเอาเปรียบแก่เจ้าของทรัพย์สินเป็น ธรรมดา ถ้าหากว่าคณะกรรมการไม่ เพิ่มข้อความกำหนดหน้าที่ผู้เป็นเจ้าของ ไว้ ถ้าหากว่าของหายและถูกปล้นหรือ ถูกขโมยไป เจ้าของก็จำจะต้องรีบไป แจ้งแก่เจ้าของผู้รับจำนำนั้นโดยด่วน มิ- ฉะนั้นก็จะต้องเสียสิทธิ ไปตาม กฎหมาย ฉบับนี้ ตามที่กรรมการร่างมานี้ก็ เป็นการชอบ แต่เท่าที่ร่างมีอยู่ในขณะนี้ ซึ่งเจ้าของผู้รับจำนำนั้นจะไม่ยอมให้ ไถ่- ถอนได้ ในกรณีที่ว่าเจ้าของ ไปแจ้งล่วงหน้า

หน้านั้นประการหนึ่ง และประการที่ ๒ เจ้าพนักงานได้แจ้งไว้แล้ว และประการ ที่ ๓ ผู้นั้นสงสัยว่าจะได้มาโดยทางไม่ สุจริต และถ้าเขาอยากจะให้ไถ่ถอนไป และเขาเชื่อว่าไม่ใช่ ได้มา โดยสุจริตก็คิด แต่เขาอาจจะลงความเห็นว่าเป็นผู้ที่ ได้มาโดยสุจริต ตามมาตรา ๒๑ อนุ- มาตรา ๑ บัญญัติไว้ว่าผู้รับจะต้องบอก ล่วงหน้า และการบอกล่วงหน้าจะบอก ในเวลาจำนำก็ได้ และอาจจะบอกใน เวลาหลังหรือเวลาของหายก็ได้ ถ้าเรา ไม่กำหนดหน้าที่แก่ผู้ถือไปไถ่ถอนแล้ว จะต้องเป็นการเสียผลมาก ถ้ากรรมา- ธการ ได้กำหนดหน้าที่ของผู้เป็นเจ้าของ แล้วว่าจะต้องไปแจ้งแก่เจ้าของผู้รับ จำ- นำโดยด่วนแล้วก็จะเป็นการเหมาะ และ มาตรา ๒๐ ก็เป็นการเบ็ดเตล็ดแก่ผู้เป็น เจ้าของโดยทั่วไป ซึ่งมาตรา ๒๐ มีว่า ดังนี้ "ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๙, ๒๑, ๒๒. เมื่อมีผู้หนึ่งผู้ใดถือตั๋วรับ จำนำมาขอได้ทรัพย์สินจำนำคืน ผู้รับจำนำ ต้องยอมให้ไถ่คืนไป เมื่อได้ยอมให้ได้ ทรัพย์สินจำนำคืนไปตามความในวรรคก่อน แล้ว ผู้รับจำนำไม่ต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของ แท้จริง หรือผู้มี สิทธิ อย่างอื่น ในทรัพย์สิน นั้น" นี้เราจะต้องพิจารณาให้มาก เพราะ

ว่ากิจกรรมทั้งหลายย่อมจะมีผู้กระทำการ โดยทุจริต เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ กรรมวิธีการพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ตามร่างกรรมวิธีการที่ทำมาข้าพเจ้าเห็นว่าถูก ถูกด้วยเหตุใด ถูกด้วยเรารับจำนำแล้ว เราได้ไปประกันอยู่ในตัวแล้ว เมื่อเราประมาณเงินแล้วทำหายไป เราอาจจะแจ้งความต่อเจ้าพนักงานหรือแจ้งความต่อเจ้าของโรงรับจำนำก็ได้ ตามมาตรา ๒๐ และต่อไปมีอยู่ชัดเจนแล้ว คือในที่นี้ได้บอกอย่างนี้ ผู้รับจำนำจะต้องไม่ยอมให้ได้ทรัพย์สินในกรณีต่อไปนี้ ถ้าผู้รับจำนำได้แจ้งความล่วงหน้าจากผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินแท้จริงๆ อย่าให้ผู้อื่นได้ทรัพย์สินไป หรือถ้าผู้รับจำนำได้รับแจ้งความจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจว่าทรัพย์สินที่รับจำนำไว้ หรือตัวรับจำนำที่มีผู้นำมาขอได้นั้น เป็นของได้มาโดยการกระทำความผิด หรือถ้าผู้รับจำนำมีเหตุอันควรสงสัยว่าทรัพย์สินที่รับจำนำไว้หรือตัวรับจำนำที่มีผู้นำมาขอได้นั้น เป็นของได้มาโดยการกระทำความผิด นั้นอย่างนี้ คือถ้าไปขโมยเอาตัวขุนพิเคราะห์ คดี ขุนพิเคราะห์ คดี จะต้องไป

แจ้งความตำรวจและตำรวจจะต้องไปบอกโรงรับจำนำอย่างนี้ก็เป็นได้ และที่ทรัพย์สินของเราหายและเราไปแจ้งความก่อนว่าตัวจำนำของฉันทหาย และอย่าได้ใครมาได้ได้ เพราะฉะนั้นมาตรา ๒๐ ก็บอกไว้แล้วหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีปัญหา และข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เห็นไปตามร่างของกรรมวิธีการ ขอให้ไปรศยมมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้เห็นไปตามร่างของกรรมวิธีการ ขอให้เลขาธิการ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๒๑

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่าน กรรมการ ได้พิจารณามาตรา ๒๑ วรรคสุดท้าย ข้าพเจ้าอ่านแล้วไม่เข้าใจ คือ "ในกรณีที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้รับจำนำต้องแจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทราบทันที" และโดยประการที่จะช่วยพนักงาน

ผู้คง กล่าวแล้วจับตัวผู้นั้น สอบสวน
จะฟ้องร้องต่อไป" ก่อนนี้ อ่าน ไม่
เข้าใจ

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช
(กรรมการ) : เหตุที่ต้องใส่ก่อนนี้
หมายความว่า ผู้นำของมาจำนำ แล้วโรงรับ
จำนำรู้แล้วว่าเป็นของร้าย และทำทาง
ผิดๆ ถ้าไม่มีเงื่อนไขทั้งไว้ เมื่อผู้ร้าย
มาแล้วจะจับได้อย่างไร นี่เป็นเหตุผล
ของกรรมการ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
คือประโยคที่เรียน คือประโยคที่ว่า
"และโดยประการที่จะช่วยพนักงาน คง
กล่าวแล้ว จับตัวผู้นั้นมาสอบสวนและ
ฟ้องร้องต่อไป" อ่านแล้ว ไม่เข้าใจ
ประธานของประโยคอยู่ที่ไหน และเอา
ประธานของประโยค "ผู้รับจำนำ" ก็
ห่างกันเหลือเกิน ขอได้โปรดอ่านและ
ชี้แจงตามหลักไวยากรณ์ว่า ประธาน
กริยา และส่วน ประ กอบเป็น อย่างไร
ข้าพเจ้าอ่านทั้งสามสี่เที่ยวแล้ว ไม่เข้าใจ

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช
(กรรมการ) : กรรมการารู้สึกว่า
ไวยากรณ์เป็นวิชาที่รู้กันทั่วไปแล้ว และ

กรรมการก็เข้าใจแล้ว ไม่ทราบว่าจะ
ชี้แจงได้อย่างไร

ขุนพิเคราะห์ที่คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดสุพรรณ) : ข้าพเจ้าอ่านแล้วเข้าใจ
ใจดี ก็ถือว่าผู้รับจำนำได้แจ้งความให้เจ้า
พนักงานทราบล่วงหน้าว่า ทรัพย์สินแท้
จริงของผู้นั้น ได้ทำประการหนึ่ง และ
ในประการที่สองก็ผู้รับจำนำ ได้รับแจ้ง
ความจากเจ้าพนักงาน ปกครอง หรือคำ-
รวจว่าทรัพย์สินซึ่งรับไว้ในวันนั้น ได้มาด้วยการ
กระทำผิด อันนี้ถือว่าได้รับมาด้วยการ
กระทำผิดด้วยการขโมยเอาตัวของ ขุน พิ-
เคราะห์มา ทั้งนี้ผู้รับจำนำมีเหตุอันการ
สงสัยว่าผู้นั้นเป็นคน ขโมย ของ ของขุน-
พิเคราะห์ ฯ ซึ่งเป็นการแสดงกริยา และ
เมื่อมีข้อสงสัยเช่นนี้เจ้าของโรงรับจำนำ
จะต้องแจ้งความให้เจ้าพนักงาน ทราบ
และใน ๓-๔ ลักษณะนี้ จะต้องบอก
ตำรวจทันทีและ จัด การ ฟ้อง ร้อง ต่อ ไป
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้-
แทนราษฎร จังหวัด อุบล ราชธานี) :
ข้าพเจ้ายังไม่เห็นอนุญัตติอย่างไร
ท่านเสนอให้ลงมตินั้นไม่สมบูรณ์ ข้าพ-
เจ้าขอให้ท่านทูลชี้แจงแล้ว ขอ

อ่านให้ที่ประชุมฟัง ใครจะเข้าใจ อย่างไรหรือไม่ "ในกรณีที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้รับจํานำต้องแจ้ง ให้พนักงาน ฝ่ายปกครองหรือตำรวจทราบทันที และโดยประการที่จะช่วย พนักงาน ดังกล่าว แล้วจับตัวผู้นั้นสอบสวน และฟ้องร้องต่อไป ทั้งต้องแจ้ง ให้เจ้าพนักงาน ผู้ออก ใบอนุญาตทราบด้วยโดยมิชักช้า" เมื่อข้าพเจ้าอ่านไม่เข้าใจเช่นนั้น ใครจะเข้าใจนั้นก็แล้วแต่ผู้นั้น ข้าพเจ้าจึงขอเสนอแปรญัตติในเรื่องนี้ว่า "และเพื่อที่จะช่วยพนักงานดังกล่าวแล้ว" โดยที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจนี้แหละ เพื่อจะช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้วให้ผู้รับจํานำจับตัวผู้นั้นจัดการสอบสวนและฟ้องร้องต่อไป

ม.จ.สกลวรรณากร วรธรรม (ประธานกรรมการ) : เพื่อจะให้ชัดเจน จะเติมคำว่า "แจ้ง" ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพราะเหตุว่าแจ้งอยู่ ห่างจาก "ประการ" ก็อ่านว่า: "ต้องแจ้งให้พนักงานฝ่าย ปกครองหรือตำรวจทราบทันที" และแจ้ง โดย ประการที่ จะช่วยพนักงานดังกล่าวแล้วจับตัวผู้นั้น สอบสวนและฟ้องร้องต่อไป" ไม่ใช่แจ้งโดยวิธีที่ผู้ร้ายหนีไปได้ก็ไม่มี ประโยชน์ต่อ

เจ้าพนักงาน ถ้าจะเติมคำว่าแจ้งไว้ที่ต้นคำหนึ่งก็จะไม่เสียเวลากรณี

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทนราษฎร จังหวัด นคร ศรี ธรรมราช) : ข้าพเจ้าชักจะงง อย่างนี้ได้หรือไม่ ขอตกลงกับกรรมการ-คือในกรณีที่กล่าวข้างต้นนี้ หรือในกรณี ที่จะช่วยเจ้าพนักงานจับกุมผู้กระทำความผิด ให้ผู้รับจํานำแจ้งได้หรือไม่

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (กรรมการ) : ถ้าเห็นดังนั้นกรรมการขัดข้อง เพราะเหตุว่ากรณีที่เราจะต้องแจ้งโดยวิธีการที่จะช่วยจับกุม เฉพาะในกรณีที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๑ เท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้า จะเขียนว่าใน กรณีที่กล่าวข้างต้นและในกรณีที่จับกุมนั้นไม่ได้ บัญหาเกี่ยวกับการ ช่วยเจ้าพนักงาน จับกุม นั้นและบัญญัติ จะต้องช่วยเหลือผู้ใหญ่บ้านนั้นอีกเรื่องหนึ่ง สำหรับเรื่องนี้การจับกุมนั้นและวิธีการแจ้ง นั้นจะต้อง ทำตาม เฉพาะ พระราชบัญญัติ ไรงรับจํา นำในมาตรา ๒๑ ถ้าจะเขียนไว้เช่นนั้นแล้วหมายความว่า จะ ไปโทรศัพท์ก่อนหน้าผู้ร้ายแล้ว ผู้ร้ายก็วิ่งหนี ไปเสียก่อนเราจึงใช้วิธีเขียนอย่างอื่น เพื่อจะหน่วงรอไว้เท่านั้นเอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :

เมื่อกรรมการตกลงเติมคำว่า "แจ้ง" ลงกล่าวนั้นข้าพเจ้าก็เห็นด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีใครขัดข้อง.....

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง) :

ตามที่ท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี ไม่เข้าใจนั้นข้าพเจ้าได้หมายเครื่องหมายไว้แล้ว อ่าน ๕-๖. เทียบก็ไม่ได้เข้าใจเหมือนกัน อ่านแล้วก็อ่านอีก ก็ไม่เข้าใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เคียงนี้เขาเติมคำว่า "แจ้ง" อีกคำหนึ่ง คืออ่านว่า "แจ้งโดยประการที่จะช่วยพนักงานตั้งกล่าวแล้ว จับตัวผู้นั้นสอบสวนและฟ้องร้องต่อไป"

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ถึงแม้ว่าจะเติมคำว่า "แจ้ง" อีกคำหนึ่ง ก็ไม่เป็นภาษาไทย ไม่เข้าใจอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขออ่านวอนกรรมการทั้งคณะนี้ให้เพิ่มเติมเข้าใจ เพราะมีผู้ไม่เข้าใจแล้วจะออกกฎหมายไปทำไม

นายถนอมศักดิ์ หงสประภาส (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา) :

อยู่ชยา) : จะแก้คำว่า "โดยประการ" เป็นว่า "ในทางที่จะช่วยพนักงานตั้งกล่าวแล้ว" บางทีจะเข้าใจมากกว่า คืออ่านว่า "ในกรณีทีกล่าวข้างต้นนี้ ผู้รับจำนำต้องแจ้ง ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทราบทันที ในทางที่จะช่วยพนักงานตั้งกล่าวแล้วจับตัวผู้นั้น..."

ม.จ. สกศวรรณากร วรวรรณ (ประธานกรรมการ) : คำซึ่งอาจจะใช้แทน "ประการ" มีคำว่า "วิธี" แต่ไม่ดีกว่าว่า "ประการ" เราอาจจะใช้คำว่า "วิธี" ก็ได้

นายเนย สุจิตมา (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ความจริงเป็นปัญหาถ้อยคำเท่านั้น ข้าพเจ้าอ่านก็เข้าใจดีเหมือนกัน จะเอาอย่างไรก็เอาถ้าไม่มีใครเอาอย่างไร ก็ขอเสนอให้ลงมติว่าจะเอาตามร่างกรรมการหรืออย่างไร

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ผู้พูดนั้นยังไม่ได้เสนอให้ลงมติ เป็นแต่เพียงว่าถ้าไม่มีใครเอา.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านจะแก้อย่างไร

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ขอตริ๊กตรองก่อน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ตรีภทรองอย่างไร และกรรมา-
ธการก็ขอแก้ด้วย

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ถ้าไม่มีวิธีใด
ดีกว่านี้ ข้าพเจ้าขอเสนอว่า "แจ้งโดย
วิธี"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ก็ได้เหมือนกัน กรรมาธิการก็ไม่ขัดข้อง
"แจ้งโดยวิธีที่จะช่วย"

ขุนอินทร์ภักดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบูรณ์) : เพื่อให้หมด
ความสงสัย ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเติมคำว่า
"เพื่อ" อีกคำหนึ่ง จะได้ว่ากันว่า
"แจ้งโดยประการ ที่จะ ช่วย พนักงาน ตั้ง
กล่าวแล้วเพื่อจับตัวผู้นั้นสอบสวนและ
ฟ้องร้องต่อไป" จะได้ว่าความดีมาก

นายพิภ ณ สงขลา (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดอุดรธานี) : ข้าพเจ้า
เห็นว่าที่เขียนไว้เติมชั้เงินดีแล้ว และ
ถ้าจะเติมคำว่า "แจ้ง" จะทำให้ภาษาที่
เขียนไว้ไม่งามด้วยซ้ำไป ควรจะลงมติ
ว่าจะให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ
หรือจะแก้ไข

ขุนพิเคราะห์ศักดิ์ ขุนฤทธิการ
พิจิตร รมรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เป็นไปตามร่างของ
กรรมาธิการไปรคยก็มีขึ้น

(มีสมาชิกรายกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
เป็นอันว่าให้เป็น ไปตามร่างของกรรมา
ธิการขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔
มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : มาตรา ๒๖
อยู่มาตรา ๒ นั้นกรรมาธิการได้แก้ไข
ลดกำหนดอายุเด็กจาก ๑๖ ปีเป็น ๑๕
ปีนั้นกรรมาธิการมีความมุ่งหมายอย่างไร

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมา
ธิการ) : เหตุที่กรรมาธิการ ได้แก้ไข
เป็น ๑๕ ปี เพราะเหตุว่าตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์เวลานี้ใน
มาตรา ๒๐ หญิงซึ่งมีอายุ ๑๕ ปีถ้า
ไม่มีสามีก็ยังไม่ได้ถือว่าบรรลุนิติภาวะ
ถ้าแต่งงานแล้วก็บรรลุนิติภาวะ เพราะ
ฉะนั้นถ้าเขาเป็นพ่อเมียกันแล้วและ
จำเป็นเช่นนั้นเขาจะต้องไปจ่ายเพีย
เงินมาใช้จ่ายในครอบครัว ถ้าเขาจะ
อายุ ๑๖ ปีแล้ว หญิงนั้นก็จะจำ

เพราะฉะนั้นกรมการจึงได้แก้ไข
นายทองอยู่ พุดพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ตามที่กรมการ
ได้อ้างประมวลแพ่ง ฯ นั้นท่าน
เฉพาะหญิงที่แต่งงานแล้ว แต่ส่วน
หญิงชาย ที่ยังไม่แต่งงาน ท่านไม่ได้อ้าง
พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ มุ่งเฉพาะหญิง
แต่งงานอย่างเดียว เพราะฉะนั้นขอ
ท่านไปรษณีย์แจ้งในข้อนี้

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรร
มาธิการ) : สำหรับชายมีอยู่แล้วสำหรับ
ที่อยู่ในอายุ ๑๕ และ ๑๗ ปีก็อาจจะ
บรรลุนิติภาวะได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่อยู่ใน
ข้อห้ามตามมาตรา

นายทองอยู่ พุดพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ที่มุ่งถึง
เด็กที่ยังมิได้แต่งงาน ตามที่ท่านกล่าว
ถึงอายุ ๑๕ และ ๑๗ ปีนั้นเป็นคนละ
เรื่อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีใช่ คำว่า เด็ก หมายความว่าด้าย
บรรลุนิติภาวะ ๑๗ ปี มันคนละ
เรื่อง

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดขอนแก่น) : อนมาตรา ๒ นั้น
ข้าพเจ้าเข้าใจดี คือว่า เด็กอายุต่ำกว่า

๑๕ ปีนั้นยังไม่บรรลุนิติภาวะไม่ว่าหญิง
หรือชายที่นี้เด็กอายุ ๑๕ ปีบริบูรณ์หรือ
ชาย ๑๗ ปีบริบูรณ์ได้ทำการสมรสแล้ว
เรียกว่าบรรลุนิติภาวะ จะไปจำนำอะไร
ก็ได้ ไม่ว่าชายหรือหญิง เพราะฉะนั้น
กำหนดต่ำกว่า ๑๕ ปี จึงทำอะไรไม่ได้
ตามกฎหมายเป็นทหารก็ไม่ได้ เป็นผู้
แทนราษฎรก็ไม่ได้ ชายก็เหมือนกัน
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นมีปัญหาอะไร
ขอเสนอให้ผ่านไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙
มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๑

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
ก่อนที่จะผ่านวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าเสนอให้
ท่านกรมการได้พิจารณาในมาตรา ๗
คือมาตรา ๗ นั้น เราลืมทุกคนไป ท่าน
กรมการได้แก้ไขข้อความขึ้นอีกวรรค
๑ ว่า "บทบัญญัติในสองวรรคก่อน มิ
ให้ใช้บังคับ ในกรณีที่เทศบาลเป็นผู้รับ
จำนำ"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พิจารณากันแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ผ่านไปได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ขอขอบคุณท่านคณะกรรมการวิสามัญชุดที่ได้ทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ขอขอบคุณท่านกรรมาธิการชุดนี้ได้ทำงานมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐ กำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไขมาตรา ๓

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมาธิการ) : ก่อนที่จะได้พิจารณาเป็นวาระที่ ๒ กรรมาธิการขอเสนอแก้ไขข้อความในคำปรารภนี้เล็กน้อย ก็ตามร่างเดิมมาใช้คำว่า "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗" นั้น ในการแก้ไขหมดการแก้ไขพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๘ ด้วย เพราะฉะนั้นจึงขอแก้ไขคำว่า "และพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ บางมาตรา"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ๗๗ เป็น ๗๘ หรือ

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมาธิการ) : เมื่อแก้แล้วอ่านได้ความดังนี้ "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๘"

และ พระราชบัญญัติควบคุม การเหมือง
ฝายและพียง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช
๒๕๑๘ บางมาตรา" แล้วก็ขอแก้ไข
มาตรา ๔ ที่แก้ไขข้อความในมาตราเดิมนั้น
ในข้อ ก. หน้า ๓ ข้อแก้ไขดังกล่าว
"การ นับ คณะ เน้นเสียง ให้คำนวณดังนี้"
ข้อแก้ไขเป็นดังนี้ "การออกเสียงลงคะแนน
ให้ถือเกณฑ์ดังนี้" เมื่อแก้ไขแล้วคงอ่าน
ได้ความว่าดังนี้ ก. กรณีพิพาทที่เกิดขึ้น
ในอำเภอเดียวกัน ให้นายอำเภอส่งชี้ขาด
ตามเสียงข้างมากของราษฎรที่ได้รับ
ประโยชน์จากการเหมืองฝายหรือพียงนั้น
การออกเสียงลงคะแนนให้ถือเกณฑ์ดังนี้
ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินไม่เกินสิบไร่ ให้
ออกเสียงได้เสียงหนึ่ง ถ้าเกินกว่าสิบไร่
ให้คำนวณ ทวีคูณโดยอัตราสิบไร่ต่อหนึ่ง
เสียง เศษของสิบไร่ถ้ากว่าครึ่งให้นับ
เป็นหนึ่ง"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อหมดแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๓

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : คำ
ปรารภที่กรรมาธิการได้ขอแก้ไข พุทธ-
ศักราช ๒๕๑๘ บางมาตรา ลงไป นั้น

ถ้าอ่านแล้วมันจะไม่ถูกต้อง เพราะว่า
การระบุชื่อพระราชบัญญัตินั้น เราจะ
ต้องระบุชื่อให้หมด ถ้าเอาดังนี้ บางที
จะได้ผลกว่า คือ "โดยที่สภาผู้แทน
ราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเหมืองฝาย
และพียง" ก็พอ ถ้าจะเอาชื่อกฎหมาย
ลงด้วย ก็เอาตามชื่อกฎหมาย จะไปเติม
เช่นนั้นไม่เหมาะสม

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมา
ธิการ) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แก้เป็นว่า ".....สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเหมืองฝาย
และพียง" ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๔ มาตรา ๕

ขุนสุคนธ์วิทศึกษากร (รัฐ-
มนตรี) : สำหรับมาตรา ๕ ขอให้ทาง
กรรมาธิการแก้ไขชื่อพระราชบัญญัติเสีย
ให้ชัด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๕ ให้แก้ไขที่ไหน

ขุนสุคนธ์วิทศึกษากร (รัฐ
มนตรี) : มาตราที่ว่าให้ยกเลิกความใน
มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม

การเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ เข้าใจว่าไม่ใช่ชื่อพระราชบัญญัตินั้น

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมการ) : พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ ได้มีการแก้ไขกัน ครั้ง หนึ่ง ก็คือ พ.ศ. ๒๔๗๘ และที่ระบุเช่นนั้นเพื่อให้กินความถึงฉบับที่ได้แก้ไขนั้นด้วย

ขุน สุคนธวิท ศึกษากร (รัฐมนตรี) : อยากจะขอเรียนว่าสำหรับชื่อพระราชบัญญัตินั้น ได้เรียกอย่างนี้หรือถ้าชื่อเรียกไม่ถูกต้องอย่างนี้ ก็ขอให้แก้ตามกฎหมายนั้น ก็เขียน ชื่อ ทำนองเดียวกัน กับที่ท่านสมาชิกได้ท้วงในตอนการประชุมปรารภนั่นเอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : กฎหมายเหมืองฝายและพนังนี้เป็น ๒ ฉบับ คือฉบับหนึ่งเรียกว่า พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และอีกฉบับหนึ่งเรียกว่า พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ นี่เป็นชื่อ

พระราชบัญญัติ เข้าใจว่าที่กรรมการท่านนั้นถูกแล้ว แต่กฎหมายแก้ไขเพิ่มนี้จะมีถึงมาตรา ๒๑ หรือไม่ ก็ยังสงสัย

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมการ) : คือความในมาตราที่กรรมการจะพูดให้ทราบแต่เพียงว่าเราแก้ไขฉบับแรกครั้งหนึ่งและได้มาแก้ไข (ฉบับที่ ๒) อีกครั้งหนึ่ง และเอาไปพูดในมาตราเดียวกัน ให้กินความสองครั้ง คือเรามาแก้ไขฉบับแรกแก้ไข (ฉบับที่ ๒) และอยากจะกล่าวให้เห็นสองครั้งในพระราชบัญญัติมาตราเดียวกัน โดยเฉพาะ ชื่อนั้น ใช้คำว่าแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เข้าใจว่าท่านที่ทักท้วงนี้คงจะให้ใส่ชื่อว่า พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๘

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ความหมายในมาตรา ๕ นี้ เป็นมาตราที่ไม่ใช่มาตรา ๒๑ คือมาตรา ๕ นี้ถือว่าเป็นว่าให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘

๕๗๘ และให้ใช้ความต่อไปแทน
จึงเป็นการถูกต้อง คือ ๒๑ แต่เป็น ๗
แล้วตก พุทธศักราช ๒๔๗๗ ออก
ทำนอง ๒ แห่งเท่านั้น จะว่าอย่าง
ที่ท่านกรรมาธิการ

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมา
ธิการ) : ถ้าจะใส่ให้ชัดเช่นนั้นก็ไม่ขัด
ข้อง แต่ความจริงนั้นเราจะต้องการกล่าว
ทั้งสองฉบับ คือฉบับเดิมมาตรา ๒๑
และฉบับแก้ไขมาตรา ๗ แต่ถ้าจะให้
เข้าใจตามที่ท่านสมาชิกทั่วทั้งกรรมา
ธิการก็ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ที่จริงเอาข้ออันเดียวกันเห็นจะพอ คือให้
ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราช
บัญญัติ ควบคุม การ เหมืองฝายและพนัง
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เมื่อไม่มีผู้ใด
คัดค้าน ถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ ผ่านไป
ถ้าหากว่าไม่คัดใจ

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชุนันท์) : ข้าพเจ้าอ่านแล้วสงสัย
ก็อยู่ในมาตรา ๓ นี้ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมือง
ฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่
มีมาตราใหม่ยกเลิกมาตรา ๒๑ แห่งพระ

ราชบัญญัติ ควบคุม การ เหมืองฝายและ
พนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ แก้ไขเพิ่ม
เติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ คือ ๒๔๗๗
ในร่างของกรรมาธิการบอกแก้มาตรา ๒๑
ที่ส่วนแก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช นี้
ทั้งสองมาตรา คือมาตรา ๒๑ พุทธศักราช
๒๔๗๗ และมาตรา ๗ พุทธศักราช
๒๔๗๘ ตรงกันหรือไม่ ในร่างบอกว่า
มาตรา ๒๑ แล้วที่นำมาแก้เป็น ๗ ข้าพเจ้า
สงสัย

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมา
ธิการ) : ในมาตรา ๓ เราแก้ข้อความ
ตามพระราชบัญญัติเดิม มาตรา ๑๔ ที่
เราแก้ตั้งนี้ ก็คือว่าเราจะกล่าวให้เห็นว่า
เราจะต้องแก้ข้อความในมาตรา ๑๔ ตาม
ที่มีความคิดเห็นกันใหม่เท่านั้น และที่
ท่านสมาชิกมีความข้องใจ ข้าพเจ้ายังไม่
เข้าใจว่าข้องใจที่ตอนไหน

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชุนันท์) : ให้ท่านกรรมาธิการ
ฟัง ข้าพเจ้าจะอ่านให้ฟัง มาตรา ๕
ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระ
ราชบัญญัติ ควบคุม การ เหมืองฝายและ
พนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ แก้ไขเพิ่ม
เติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ มาตรา ๕ เขาแก้แล้ว คือ ให้
ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราช
บัญญัติ ควบคุมการเหมืองฝายและพนัก
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดน่าน) : มาตราที่ข้าพเจ้า
ได้แปรญัตติไว้ที่กรรมาธิการคือเอา ๑๐
ไว้ใช้สำหรับแรงคนหนึ่งคน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มาตราไหนท่าน

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดน่าน) : มาตรา ๕
กรรมาธิการคือเอาว่า "งานใดที่แบ่งแยก
กันทำไม่ได้ ให้เกณฑ์แรงและแบ่งงาน
โดยคำนวณดังต่อไปนี้ ผู้ถือกรรมสิทธิ์
ที่ดินหรือผู้ที่มีหน้าที่ทำงานคนใดมีเนื้อที่
ไม่เกินสิบไร่ ให้ไปทำงานคนหนึ่ง ถ้า
มากกว่าสิบไร่ ให้คำนวณทวีขึ้นไปโดย
อัตราสิบไร่ต่อหนึ่งคน เศษของสิบไร่
ต่ำกว่าครึ่งให้นับเป็นหนึ่ง" นั้น ข้าพเจ้า
ได้แปรญัตติไว้เพียงคำว่า "๔ ไร่"
เพราะใน จังหวัด ของข้าพเจ้ามี นานเป็น
จำนวนน้อย ไม่มากเหมือนใน จังหวัด
พระนคร และความประสงค์ของการ
ออกพระราชบัญญัติ นี้ก็เพื่อต้องการคน

ทำงานเหมืองฝายให้มากขึ้นเพื่อความ
สำเร็จของการทำนา เช่นตัวอย่างที่
ผู้มีนา ๔ ไร่ทำงานหนึ่งแรง แต่ผู้ที่มีนา
๑๕ ไร่ก็ให้ทำงานหนึ่งแรงเช่นนี้ แต่
ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ว่า ๔ ไร่ให้ทำ
งานหนึ่งแรง ถ้ามีจำนวนมากกว่า ๔ ไร่
ถ้าเกินกว่าครึ่งให้ทำงานสองแรง ส่วน
ที่เดิมเข้าไปนั้น สมมติว่านา ๑๕ ไร่
ต้องเกินหนึ่งแรง แต่ถ้า ๑๕ ไร่ก็เป็น
สองแรงเช่นนี้ นี่กรรมาธิการต้องการ
คนมากหรือน้อย ถ้าคนมากทำงานการ
ได้สำเร็จและคนน้อย อาจ จะทำงานไม่
สำเร็จ

นายประทุม รมยานนท์ (กรร-
มาธิการ) : ตามที่สมาชิกแปรญัตติ
ขอเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ในเรื่องการ
เกณฑ์แรงจากเดิม ๑๐ ไร่มาเป็น ๔
ไร่นั้นกรรมาธิการได้สอบสวนจาก จังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีเหมืองฝายมาเป็นจำนวน
มาก และก็ปรากฏลงความเห็นต้องกัน
ว่าผู้ที่มีนาส่วนมากนั้น ๑๐ ไร่ เพราะ
ฉะนั้นกรรมาธิการจึงได้ถือเอา ๑๐ ไร่
เป็นยูนิตของการคิดหน่วยต่อไป และ
การที่จะเกณฑ์แรงต่อไปนั้นก็มิวิธีคิดได้
อีกเหมือนกัน จะขอสองเท่าหรือสาม
เท่าก็อยู่ในหลักเกณฑ์อย่างเดียวกัน

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดน่าน) : ที่กรรมาธิการว่าได้สอบสวนไปแล้วมี ๑๐ ไร่ และทำไมถึงจะมาเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายใหม่อีกก็โดยเฉพาะการ ยุ่งยาก เช่นนี้ ผู้ที่มีนาจำนวนมากเช่น ๑๕ ไร่ก็ส่งไปทำงานเหมืองฝ่ายหนึ่งคน และผู้มีนา ๔ หรือ ๓ ไร่ก็ส่งไปทำงานหนึ่งคน นี่การได้เปรียบเสียเปรียบผิดกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ให้เป็นว่า ๔ ไร่ ถ้าขึ้นไปถึง ๕ ไร่ก็เป็นสองคน เดียวนี้กรรมาธิการถือเกณฑ์ ๑๐ ไร่ ถ้าเช่นนี้ผู้ที่มีนามาก ๆ ได้รับความสุข เพราะบุคคลที่แรงผู้ที่มีนายน้อย ๆ มีเป็นจำนวนมาก คือคนละ ๔-๕ ไร่ ผู้ที่มีงบประมาณมีจำนวนแรงงานน้อยแต่ว่ามีนามากเช่นนี้เป็นต้น

หลวงศรีประกาศ (กรรมาธิการ) : เรากำหนดถึงคนทำนาในทางเหนือทั้งหมดคนหนึ่งทำ นาน้อย ๑๐ ไร่ คนที่ทำนา ๒-๓ ไร่ นั้นเป็นคนขี้เกียจ ทำไม่พอกินคนละ ๑ หรือ ๒ ไร่ทำทำไม ถ้าเช่นนั้นแล้วลำบากเหลือเกินอย่างผู้แปรญัตติว่านั้น ๔ ไร่ จะต้องทำนาคนหนึ่งและ ๑๐ ไร่จะต้องทำสองคนสมมติว่าสองคนผิวเมีย ใครจะ

เป็นคนผิวบ้าน ถ้าเขามีนาอยู่สิบไร่ จะต้องไปปลูกข้าวเสียทั้งหมดคนนั้น ขอให้ท่านอ่านดูว่า การโคที่แบ่งแยกกันทำไม่ได้แล้ว ให้คิดตามเนื้อที่นา ถ้าเราทำนาสิบคนมีนาร้อยไร่ก็เอาสิบนี้มาหาร แล้วนี้เราก็จะแบ่งกันอย่างไร สมมติว่าเราจะเอาคนเหล่านี้มาออกเหมือง เราจะคิดโคหรือไม่ว่าคนหนึ่งคอกคนละกี่ที เพราะฉะนั้นจึงต้องถือเกณฑ์ ๑๐ ไร่ กำหนดตามการแบ่งแยกอย่างอื่นก็ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำงาน ๑ ไร่ ๒ ไร่ หรือ ๔ ไร่ อย่างที่ท่านว่าก็มีแต่เหมืองฝ่ายหนึ่งเดียวในจังหวัดน่านของท่านเท่านั้น นี่ทำงานอะไรกัน ถ้าทำกันเพียงไร่สองไร่เช่นนี้ท่านก็อดข้าวเท่านั้นเอง แล้วก็ขอให้รัฐบาลเอาข้าวไปช่วย แต่ท่านก็ทำนาแค่เพียงคนละสามสี่ไร่เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้าจะเขียนอย่างแปรญัตติก็เท่ากับสนับสนุนพลเมือง เมืองไหนให้เป็นคนขี้เกียจเท่านั้น เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไรขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายฮิว - คามไท (ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร) : นี้นี้วรรค ๑ วรรค ๒ ยังไม่ทันผ่านไป เลยไปพูดวรรค

๒ แล้ว ในมาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน
มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการ
เหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน แล้วขึ้น
ต้นมาตรา ๒๑ อีก ขอให้ท่านกรรมาธิการ
ได้โปรดตรวจดู และมาตรา ๗ หาย
ไปไหน แล้วให้ใช้ความมาตรา ๒๑
แทน ก็มันผิดชัด ๆ

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (กรรมา
ธิการ) : เพื่อให้ได้ความชัดขึ้น กรร
มาธิการขอแก้ไขใหม่ ตอนต้นของมาตรา
๕ ให้บอกว่ายกเลิกมาตรา ๗ กรรมา
ธิการขอแก้ดังนี้ "มาตรา ๕ ให้ยกเลิก
ความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมการเหมืองฝายและพนัง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่ม
เติมโดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมการเหมืองฝายและพนัง แก้ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้
ใช้ความต่อไปนี้แทน" กรรมาธิการขอ
ดังนี้ หวังว่าคงจะได้ความชัดเจนขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กรรมาธิการขอแก้ดังนี้ ใครจะมีความ
เห็นอย่างไร

นายฮั่ว ตามไท (ผู้แทน
จังหวัดกำแพงเพชร) : ถูกแล้ว

นายจรัส มหาวงศนันท์
แทนราษฎรจังหวัดน่าน) :

ขอให้เปิดอภิปรายต่อไป เพราะขอ
ให้ความชัดเจนขึ้น

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นอภิปรายต่อไป
ได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าลงมติได้ ผู้ใดเห็นควรจะให้
คงตามร่างของกรรมาธิการที่ได้แก้ไข
ใหม่นี้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมา
ธิการที่ได้ขอแก้ไขใหม่ขอให้เลขาธิการร่าง

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา ๖ มาตรา ๗

นายจรัส มหาวงศนันท์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดน่าน) : ในมาตรา

๗ นี้ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ว่า "ผู้ใหญ่บ้าน" ลงในระหว่างคำว่า "กำนัน" และคำว่า "หัวหน้าเมืองฝาย" และอ่านได้ความว่า "กำนันผู้ใหญ่บ้านและหัวหน้าเมืองฝายคนละ ๓๐ ไร่ เพราะเหตุว่าผู้ใหญ่บ้านนั้น ในเรื่องค่าส่วนลดและค่า่านาก็ไม่ได้ และต้องรับผิดชอบรองลงมาจากกำนัน เพราะฉะนั้นในเรื่องความรับผิดชอบก็เท่า ๆ กันกับกำนัน และนอกจากนั้นก็ไม่ได้รับผลอะไร เพราะฉะนั้นควรจะได้รับความยกเว้นเท่ากับกำนัน

นายประทุม รมยานนท์ (กรรมการ) : ตามที่กรรมการไม่ได้แก้ไขให้ผู้ที่แปรญัตติ ก็เพราะเหตุว่าผู้ใหญ่บ้านนั้นมีหน้าที่ทำงาน น้อยกว่ากำนันเป็นอันมาก กำนันมีหน้าที่ที่จะต้องเกณฑ์ราษฎร ให้ทำงาน เช่น ไปทำการซ่อมแซมเหมืองฝาย และส่วนผู้ใหญ่บ้านนั้นมีหน้าที่ทำการ ปกครอง ราษฎรเท่านั้น เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ของกำนันและผู้ใหญ่บ้านแล้ว จะเห็นว่าน่าจะได้รับสิทธิยกเว้นต่างกัน ดังที่กำหนดไว้คือกำนันได้ ๓๐ ไร่ และผู้ใหญ่บ้านได้ ๑๕ ไร่ และถ้าจะให้เท่ากันแล้ว

ก็จะมีข้อครหาได้ ดังที่เรียนมาแล้วเท่านั้นเอง

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดน่าน) : การที่ข้าพเจ้าขอร้องต่อกรรมการเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่าผู้ใหญ่บ้านไม่มีรายได้เช่นหนึ่งอย่างใดเลย นอกจากส่วนลดเงินรัฐูปการเท่านั้น นอกจากนั้นก็เป็นผู้มีมือของกำนัน และสิ่งใดที่จะเป็นผลสำเร็จก็ต้องอาศัยผู้ใหญ่บ้านด้วยและผู้ใหญ่บ้านเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง เพราะฉะนั้นจึงขอให้ผู้ใหญ่บ้านได้รับประโยชน์เท่า ๆ กับกำนันเท่านั้น และผลประโยชน์ที่กำนัน ได้นั้นเป็นส่วนมาก ส่วนผู้ใหญ่บ้านไม่ได้เลย

หลวงศรีประกาศ (กรรมการ) : เรื่องส่วนลดนั้นคนละเรื่องกับพระราชบัญญัตินี้ เพราะพระราชบัญญัตินี้พูดถึงเรื่องหน้าที่ในการเหมืองฝายเท่านั้นเอง กำนันนั้นควบคุม ๑๐ หมู่บ้าน และเมื่อเวลาเรียกเกณฑ์กำนันจะต้องไปเกณฑ์ทั่ว ๆ ๑๐ หมู่บ้าน แต่ผู้ใหญ่บ้านนั้นทำนาในเรื่องเฉพาะ หมู่บ้านเท่านั้นเอง เมื่อเช่นนี้เราจะไปให้ผลประโยชน์เท่ากัน ก็กิจการก็เสียหายที่แบ่งไว้แต่ก่อนนั้นเรียบร้อยก็แล้ว นี้ตามเดิม

กฎหมายมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าพูดแทนก็พอแล้ว ขอเสนอให้ลงมติ

ก. ยูเกียง ทองลงยา หลวงศักดิ์
รณการ รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ ขอให้ไปรทกมือขึ้น (มีสมาชิกรทกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๘ มาตรา ๘

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้กรรมาธิการพิจารณา มาตรา ๘ มาตรา ๘ นี้

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (กรรมาธิการ) : มาตรา ๘ นี้ กรรมาธิการกำลังจะขอแก้แล้ว มาตรา ๘ นี้ขอให้แก้ว่า "ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗" แล้วให้ขีดคำว่า "และมาตรา ๘" ออก เติมลงไปว่า "ซึ่ง

ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนังแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และใช้คำม่อไปในที่ นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

(ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี)

ข้อความคนละตอน ถ้าจะแก้อย่างไม่ถูก ก็มาตรา ๘ นั้นให้ยกเลิกไปเพียงข้อ ก. มาตรา ๘ ว่า "ให้ยกเลิกข้อ ก. ในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้คำม่อไปในที่แทน" และความมุ่งหมายในมาตรา ๘ นี้หมายความว่า จะต้องการยกเลิกมาตรา ๒๘ ทั้งหมด และให้ยกเลิกมาตรา ๓ ซึ่งแก้ไขตาม พ.ศ. ๒๔๗๕ นี้ก็ส่วนหนึ่งด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าแก้ดังนี้คงจะถูก ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และข้อ ก. ในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนังแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ ได้แก้ไขไปทำนองนั้น

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (กรรมาธิการ) : ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ขัดข้อง

นายเนย สุขุม (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็น
วาระของพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งกรรมการ
ไปพิจารณาแล้วไม่เรียบร้อย มีการแก้ไข
และทบทวนเสมอ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปให้
คณะกรรมการพิจารณาแล้วเสนอมาใหม่
(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ให้เขาแก้แล้วเอามาพิจารณากันใหม่อีกที
ในเวลาหยุดพัก เมื่อเปิดประชุมใหม่แล้ว
ก็เอามาเสนอ

พักประชุมเวลา ๑๗.๓๗ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๐๒ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เรื่องมาตรา ๕ กรรมการจะมีความ
เห็นอย่างไรขอให้เสนอ

หลวงศรี ประกาศ (กรรมาธิ-
การ) : กรรมการได้ตกลงกับผู้ข้อง
ใจแล้ว ก็ได้แก้เป็นดังนี้ "มาตรา ๕
ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระ
ราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและ
พียง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘
นั้นแล้ว" อีกตอนหนึ่ง "มาตรา ๕ ทวิ
ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระ
ราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและ

พียง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้เป็นแทน" ความที่ใช้แทนดังนี้
"มาตรา ๒๘ ผู้ใดกระทำการละเมิดอย่าง
หนึ่งอย่างใดในข้อต่อไปนี้ ท่านว่าผู้นั้น
มีความผิดฐานละเมิดโทษ ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกิน ๑๐ วัน หรือปรับไม่เกิน
๕๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ก. บังอาจ
แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือทำสิ่งกีดขวาง
เขตทางน้ำหรือพียงสาธารณะที่ได้
ประกาศหวงห้ามไว้ตามมาตรา ๗ ข.
บังอาจขุดขวาง ไม่ยอมให้ทิ้งหรือกอง
มูลดินของตนตามมาตรา ๑๒ ค. บังอาจ
ทำลายแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงการแบ่งปัน
น้ำที่เจ้าพนักงานได้แบ่งปันเด็ดขาดแล้ว
ตามมาตรา ๑๕ ง. บังอาจขัดขืนคำสั่ง
เจ้าพนักงานถึงกล่าวไว้ในมาตรา
๑๑ - ๑๒ - (ก) ๒๑ - ๒๓" ตามที่
กรรมการได้แก้ให้ผู้ข้องใจโดยเฉพาะ
คือนายทองอินทร์ฯ ก็ได้เห็นพ้องด้วย
แล้ว การที่แก้ไขยาวดังนั้นก็ทำให้ได้ความ
ชัดเจนที่ ส่วนที่เขียนมาก่อนนั้นเราเขียน
รวมไปซึ่งกินความอย่างเดียวกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดข้องใจ ข้าพเจ้าขอให้
ประชุมลงมติ ผู้ใดเห็นว่าตามทกรรมาธิ-
การ เสนอมา ให้มาตรา ๕ และมาตรา ๕

วันนี้เป็นการชอบแล้ว ขอให้ไปรศยกมือ
ขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๐

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
มาตรา ๕ ทวิ นี้คือตามที่เราเคยนิยมกัน
ถ้าเป็นจำนวนวันหรือจำนวนเงินที่เราเคย
ทำมาแล้วใช้เป็นตัวหนังสือทั้งนั้นข้าพเจ้า
คิดว่ากรรมาธิการคงจะตกลงกับข้าพเจ้า
ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่
ประชุมอนุมัติมาตรา ๑๐ ไม่มี หมดวาระ
ที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาวาระที่ ๓

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : พระ
ราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและ
พั้งนี้ ข้าพเจ้าพิจารณาโดยรอบคอบ
แล้ว ก็ว่ายังมีข้อบกพร่องเป็นอันมาก
เพราะฉะนั้น ใครจะเสนอญัตติ ให้ผ่าน
ระเบียบวาระไป ก็ยกเอาเรื่องอื่นขึ้น
ปรึกษา เหตุผลที่ข้าพเจ้าจะขอให้ผ่าน

ระเบียบวาระไปก็มีหลายประการ ทั้ง
กล่าวต่อไปนี้ คือประการที่หนึ่งเราได้อ
พิจารณาเหตุผลทางเทคนิคตามกฎหมาย
แล้วสนับสนุนเวียนเป็น การยากแก่ผู้
ปฏิบัติตามกฎหมายจะเข้าใจ และเพอ
ให้เป็น ความ สะดวกแล้วก็จะต้อง รว
กฎหมาย ขึ้น ใหม่ ให้ สมบูรณ์ จึง จะ ชอบ
ประการที่สองนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ากรรมา
แก้ไขแล้วแก้ไขอีกก็ยังไม่ชอบด้วยควม
ยุติธรรมอยู่นั่นเอง เหตุที่ไม่ได้รับความ
ยุติธรรมเพราะกฎหมาย นี้ ก็มี อยู่ หลาย
ประการเหมือนกัน ข้าพเจ้าจะขอยกตัว
อย่างให้ท่านฟัง ตั้งมาตรา ๘ ที่เรา
เขียนขึ้นใหม่นี้ เช่นคนหนึ่ง ๑๐ ไร่ก็
ต้องไปทำงานเหมือนผู้ที่มิที่ดิน ๒-๓
ไร่ สำหรับผู้ที่มีที่ ๑๑-๑๒ ไร่ก็ให้
ถือว่าเป็นจำนวน ๒ ไร่เป็นต้น ถ้าหาก
ว่าเราจะไปบังคับเช่นนั้น สมมติว่าเรามี
เนื้อที่เพียง ๕ ไร่ทุกคนแล้ว เขาอาจจะ
แบ่งคนไป ๒ คน แต่ถ้าเขารวมกันไป
๒ คน คนหนึ่งช่วยเสบียงอาหาร ช่วย
กันทำ เช่นนี้ไปเสมอภาคเหมือนกับผู้มี
เนื้อที่ ๑๐ ไร่ ด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้า
กราบเรียนมานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควร
ให้กฎหมายนี้ผ่านไป คือควรที่จะพิจารณา
กันให้รอบคอบเสียก่อน ให้ชอบด้วย

ความยุติธรรม จึงขอให้ผ่าน ระเบียบ
ระเบียบ โดยให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา
(มีสมาชิกรับรอง)

พ.อ. พระอุดมโยธา ชียุต
ประธานกรรมการ) : พระราช-
บัญญัตินี้ตามที่รัฐบาลส่งมาให้สภาฯ และ
สภาฯ ส่งให้กรรมาธิการชุดนี้ มีมาตรา
ไหนบทไหนข้อใจทำไม่สมาชิกจึง ไม่
แปรญัตติหนึ่งเงียบเสีย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นกรรมาธิการ ขอให้
ดำเนินการต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ เขาขอให้ดำเนินการต่อไปแล้ว
หน้าที่ของท่านที่จะแปรญัตติ ท่านก็ไม่
เห็นทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ฟังด้วยความ
พยายามแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย วาระที่ ๓ นี้ผู้ใด
เห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ควรออกใช้เป็น
กฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันจ่าร่างพระราชบัญญัติ นี้ ออก ใช้
เป็นกฎหมายได้ต่อไปข้าพเจ้าได้รับญัตติ
ของรัฐบาลฉบับหนึ่ง ขอให้เปลี่ยน
ระเบียบวาระให้ร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้าง การ

ชลประทานในจังหวัดนครนายก พุทธ-
ศักราช ๒๕๕๐ ของรัฐบาลขึ้นมา
พิจารณา เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

หลวงนาถนิตชาดา (รัฐมนตรี) :

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ได้มีหลักการว่า เพื่อจัดการเวนคืนที่
ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตามที่
กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนด
เขตที่ดินที่จะเวนคืน เหตุผลก็คือว่าได้
ทำการสำรวจที่ดิน ซึ่งจะต้องเวนคืน
เฉพาะแนวเขตการชลประทาน ตำบลท่า
ช้าง ตำบลบ้านเตา อำเภอวังกระโจม
จังหวัดนครนายก ตามที่ได้กำหนดเขต
ไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินที่
จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้าง
การชลประทาน ในจังหวัดนครนายก
และจังหวัดปราจีนบุรีเสร็จแล้วส่วนหนึ่ง
สมควรที่รัฐบาลจะประกาศใช้ พระราช-
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ
เจ้าของที่ปกครองทรัพย์สิน ซึ่งจะต้อง
เวนคืนจะได้รับการชดเชยให้เป็นการ
เสร็จไป นอกจากนี้ขอประธานเรียนว่า
เป็นการด่วนอยู่ ก็เพราะว่าจะต้องรีบทำ
การชลประทานในส่วนนี้ให้เสร็จโดยเร็ว
ทั้งนี้เพื่อป้องกันความเสียหายของชาวนา

ในเขตนี้ เจ้าหน้าที่การชลประทานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นได้ปรึกษาหารือกันเห็นชอบแล้ว

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก) : การที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างการชลประทานในจังหวัดนครนายกนี้ โดยที่รัฐบาลได้แถลงมาเมื่อก่อนว่าเพื่อเห็นแก่ประชาชนที่ถูกเวนคืนที่ดินไปแล้วจะได้รับเงินทดแทนนั้นเป็นที่น่าปลื้มใจมากที่ได้คิดขึ้นมาแต่ว่าเท่าที่ทำได้ ๆ นั้นท่านคงจะไม่ได้คิด คือในฝั่งขวานี้ตั้งแต่เริ่มใช้พระราชกฤษฎีกามาและใช้พระราชบัญญัติมาจนบัดนี้ เข้า ๖ ปี แล้วราษฎรยังไม่ได้รับค่าทดแทนเลย และได้ร้องกันเป็นอันมากว่าไม่ได้รับค่าทดแทนเป็นที่น่าเสียใจว่ารัฐบาลเก่าก็เป็นรัฐบาลอันเดียวกันนั่นเอง แต่เหตุใดท่านจึงไม่ได้คิดค่าทดแทนที่เขาได้รับความเสียหายหมายความว่าความว่างงานได้ทำไปแล้ว ที่นาได้หมดไปแล้ว แล้วก็ไม่ได้รับค่าทดแทน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ท่านเอาเฉพาะเรื่องนี้ เรื่องเก่าอื่นแล้วไปแล้ว

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ไม่เห็นมีอะไรขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้ไปร่ายกมือขมิ้น (มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน))

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (ผู้ใดขอแปรญัตติกายในกวัน)

หลวงนาถนิตธาตา (รัฐมนตรี) : วันเดียว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้างสถานีทดลองการเกษตรกลางพุทธศักราช ๒๔๕๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้วเสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (เมื่อร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มี การแปรญัตติ และไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (หมดวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้ไปพิจารณา

ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ
ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ยืนยันให้ใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็น
กฎหมายได้ วาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติพระราชทานวิสุงคาม
ภูตศักราช ๒๔๕๑ ของรัฐบาล
ขุนสุคนธวิทศึกษากร (รัฐ—
มนตรี) : หลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้คือการพระราชทานวิสุงคาม—
มาแก่วัดต่าง ๆ ที่สมควรจะได้รับ เหตุ
เนื่องมาจากคณะสงฆ์และเจ้าหน้าที่ฝ่าย
บ้านเมือง ได้ร้องขอวิสุงคามสีมารวม
๔๓ วัด โดยอ้างเหตุว่าเป็นสำนัก
ที่มีพระสงฆ์จำพรรษาช้านาน ยังไม่มี
ใบสวดสำหรับจะทำสังฆกรรม เป็นการ
ลำบากแก่พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดนั้นเพราะ
ต้องไกลจากวัดที่มีพัทธสีมาแล้ว มีหมู่
ชนสำหรับบำรุงเพียงพอ นับว่าเป็นวัด
ทั้งศักดิ์และเป็นหลักฐานมั่นคงดีแล้ว ไม่
ควรขัดข้อง ในราชการฝ่ายอาณาจักร
จะเป็นประโยชน์แก่พระศาสนาและชุมชน
ในท้องถิ่นนั้นกระทรวงธรรมการได้—
พิจารณาตาม พระราชบัญญัติ ปกครอง

คณะสงฆ์และหลักพระมหาสมณนิยมแล้ว
เห็นเป็นการสมควรและได้นำความกราบ
เรียนสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ประธาน
กรรมการมหาเถรสมาคมบัญชาการ คณะ
สงฆ์แทนพระองค์สมเด็จพระสังฆราชเจ้า
อนุมิตีแล้วจึงเป็นการสมควรพระราช—
ทานวิสุงคามสีมาแก่วัดทั้งหลายตามจำนวน
ที่กล่าวแล้ว เพื่อสะดวกแก่สงฆ์ในการ
ทำอุโบสถสังฆกรรมสืบไป และเท่าที่จะ
พระราชทานวิสุงคามสีมาเช่นนี้ได้กำหนด
โดยพระราชบัญญัติปกครองคณะสงฆ์ว่า
จะต้องออกเป็นพระราชบัญญัติถึง แม้ว่า
ที่วิสุงคามสีมานั้น จะเป็นในเขตที่ดิน
ของวัดนั้นเอง ก็จำเป็นจะต้องออก
พระราชบัญญัติ จึงหวังว่าสภาฯ นี้คง
จะรับหลักการ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้ไปรยกมือ
ขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันรับหลักการแห่งร่างพระราช-
บัญญัตินี้ แปรญัตติกวัน

ขุนสุคนธรวิทศึกษากร. (รัฐมน-
ตร) : หนึ่งวัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประ-
ชุมอนุมัติ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมการทำสวนยางสน

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ร.ท. บุญแถม ปิตยานนท์

ทองอยู่ พุฒพันธ์

เขียน กาญจนพันธ์

เทียบ นันทแพทย์

ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภาส

ทองกระจาย รัชตะวรรณ

พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งกรรมาภิ
สามัญชุกที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว

นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอแจ้ง
เรื่องยงสนนี้ไปก่อน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลขอเลื่อน ข้าพเจ้าเห็นควร
เลื่อนไปพรุ่งนี้ ปิดประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๑๗ นาฬิกา

ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร ผู้ตรวจรายงาน

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..

ประเทือง อินทร ..

ถิน จุฑารพ ..

สุรินทร์ ถิพลากร ..

เตียงยี่ ศรีสุชาติ ..

ตรวจแล้ว วันที่ ๘ / ส.ค. / ๘๐

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร